

ปัจเจกภาพในฐานะคุณค่าเชิงอุปกรณในระบบงาน

จากการศึกษาวิจัยที่นำเสนอผ่านไปในบทที่ 2 ถึง 3 นั้น ผู้วิจัยวิเคราะห์ว่าข้อได้แย้งของอะบูลาเฟียและฮาร์แมนมีส่วนที่เหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง นั่นคือยังคงเห็นได้ว่าระบบการอธิบายปัจเจกภาพของฮาเบอร์มาสและออกเรนต์ไม่ประสบความสำเร็จ โดยที่ฮาเบอร์มาสผิดพลาดในการอธิบายจากสภาพของลักษณะทางสังคมเวลาที่ตัวตนหนึ่ง ๆ ไปเข้าร่วมแล้วจะเป็นที่มาของปัจเจกภาพของเขาไปด้วยจากการยืนยันตัวตนของตนว่าเป็น "I" เพราะฮาเบอร์มาสสับสนกับการอธิบายดังกล่าวตรงที่อธิบายการควบคุมตนเองกับปัจเจกภาพไปพร้อมกัน โดยคิดว่าเมื่ออธิบายการควบคุมตนเองได้แล้ว จะอธิบายปัจเจกภาพได้ตามไปด้วย ซึ่งนี่ก็ยังไม่ได้แก้ไขปัญหาที่มีดังกล่าวไว้ตรงที่เห็นว่าปัจเจกภาพของ "I" นั้นไม่สามารถบ่งถึงได้โดยตรง ส่วนฮาร์แมนก็ชี้ว่าระบบการอธิบายแบบปฏิบัตินิยมของออกเรนต์ที่ทำให้สิ่งปัจเจกที่เป็นสาเหตุนั้นถูกบ่งถึงได้ด้วยความสำเร็จของดาไซน์เป็นระบบที่บกพร่อง นั่นเพราะไม่อาจจะทำได้กับรูปนัยของภาวะที่ต่างออกไปอย่างรูปนัยแบบเครื่องมือ อีกทั้งยังไม่สามารถอธิบายปัจเจกภาพของปัจเจกบุคคลจากความเข้าใจในการกระทำเชิงปฏิบัติอีกด้วย

ถ้าเป็นเช่นนี้ก็แสดงว่าฮาเบอร์มาสเองก็ยังไม่สามารถตอบปัญหาปฏิทรรศน์ในประเด็นการทำให้เป็นปัจเจกได้อย่างน่าพอใจเลยทั้ง ๆ ที่เขาเองเป็นผู้ระบุปัญหานี้ว่าทำให้ต้องหาระบบอธิบายที่ไม่ทำให้เกิดความย้อนแย้งอย่าง que ความคิดแบบอภิปรัชญาเคยประสบมาก่อนแล้ว เขาจึงตั้งความหวังไว้ที่ระบบอธิบายแบบหลังอภิปรัชญาที่มาจากกระทำการสื่อสาร แต่สุดท้ายก็ยังไม่ประสบความสำเร็จ ส่วนระบบอธิบายแบบปฏิบัตินิยมของออกเรนต์เองก็ยังมีข้อได้แย้งได้เช่นกัน และก็ซ้ำรอยประเด็นปัญหาเดิมของฮาเบอร์มาส

จริง ๆ แล้ว ผู้วิจัยเองก็เห็นขีดจำกัดที่ชัดเจนของวิธีการอธิบายของฮาเบอร์มาสอยู่ก่อนแล้ว นั่นคือหากเรายังคงต้องการการอธิบายปัจเจกภาพและการทำให้เป็นปัจเจกที่อธิบายได้ทั้งปัจเจกวัตถุและปัจเจกบุคคลนั้น จะเห็นได้ว่าแม้ระบบของฮาเบอร์มาสจะมีประสิทธิภาพเพียงใดก็ตาม ก็จะมีขีดจำกัดตรงที่ใช้อธิบายปัจเจกภาพของบุคคลได้เพียงอย่างเดียว ทั้งนี้เพราะการทำงานทางปรัชญาของฮาเบอร์มาสไม่ได้มีประเด็นเกี่ยวกับปัจเจกวัตถุอย่างมีนัยสำคัญแต่อย่างใด ทว่าการเลือกศึกษาฮาเบอร์มาสนั้นเพราะต้องการศึกษาที่การระบุปัญหาว่าด้วยปัจเจกภาพและการทำให้เป็นปัจเจกในหนทางของความคิดหลังอภิปรัชญาไว้ก่อน แต่สุดท้ายก็กลับ

พบว่าปัจเจกภาพของปัจเจกบุคคลก็มีจุดบกพร่องในการอธิบาย อย่างไรก็ตาม การศึกษาแนวทางของฮาเบอร์มาสทำให้ผู้วิจัยได้แนวคิดที่ว่า มีปัจจัยอยู่สองประการที่สำคัญในการสร้างความคิดหลังอภิปรัชญา นั่นคือ การกล่าวถึงปัจเจกภาพในเชิงการกระทำ/ปฏิบัติ (action/ practical) และอัตวิสัยร่วม (intersubjectivity) โดยที่ปัจจัยแรกนั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่ฮาเบอร์มาสเห็นว่าสำคัญต่อทฤษฎีของเขาว่าด้วยการกระทำเชิงการสื่อสาร รวมทั้งการเป็นปรัชญาปฏิบัตินิยมด้วย นอกเหนือจากว่าเป็นปัจจัยสำคัญของความคิดหลังอภิปรัชญา ทั้งนี้เพราะเป็นการเน้นย้ำมิติของความรู้จากการกระทำว่าสำคัญพอ ๆ กับความรู้เชิงญาณวิทยา หรือที่ไฮเดกเกอร์กล่าวคล้าย ๆ กันว่าเป็นการกลับขั้วกันระหว่างความสัมพันธ์ของความรู้แบบทฤษฎี (theoria) กับความรู้แบบปฏิบัติ (praxis) ว่าความรู้แบบปฏิบัตินั้นมาก่อนในทางภววิทยา จนนำไปสู่การชี้ด้วยว่า ในทางภววิทยา เทคโนโลยีเป็นฐานของวิทยาศาสตร์ ซึ่งแนวคิดเหล่านี้ก็ได้รับความเห็นชอบจากนักปรัชญาปฏิบัตินิยมอย่างรอร์ติงที่ได้นำไปแสดงไปแล้วในบทที่ผ่านมาด้วย

ผู้วิจัยจึงคิดว่าน่าจะลองดูระบบปรัชญาแบบอื่นที่ทำให้แก้ปัญหาปฏิทรรศน์ของการทำให้เป็นปัจเจก ซึ่งเป็นระบบปรัชญาที่ตอบประเด็นของผู้วิจัยได้ด้วยที่ว่า การทำให้เป็นปัจเจกก็เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติของมนุษย์ โดยจะต้องเป็นระบบที่ไม่เกิดความย้อนแย้ง หรือมีขีดจำกัดหรือปัญหาใด ๆ ในตัวเอง แต่หากไม่พบผู้วิจัยก็จะเสนอแบบจำลองการอธิบายขึ้นเองเพื่อแก้ปัญหาที่นี้ ทั้งนี้ จะเลือกดูที่ข้อเสนอของดอน ไรต์ เสียก่อน ซึ่งมีการวิเคราะห์แล้วพบว่าเป็นปรากฏการณ์วิทยาแบบปฏิบัตินิยม (pragmatic phenomenology) และมีส่วนดีต่อการวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้ เพราะไรต์ก็ได้ใช้ปัจจัยหลายประการที่ต่อเนื่องจากปรัชญาของไฮเดกเกอร์ อย่างไรก็ตาม เราไม่อาจคาดหวังประเด็นโดยตรงที่ว่าด้วยการทำให้เป็นปัจเจกจากไรต์ได้ เพราะไม่ใช่ประเด็นที่เขาสนใจจะกล่าวไว้ ทำได้เพียงคาดหวังว่าแนวคิดของเขาจะสามารถต่อยอดไปสู่ประเด็นดังกล่าวได้ในภายหลัง

4.1 ปรากฏการณ์วิทยาแบบปฏิบัตินิยมของไรต์

คาร์ล มิทแชม (Carl Mitcham) ให้ชื่อวิเคราะห์ไว้ในบทความชื่อ From Phenomenology to Pragmatism: Using Technology as an Instrument (2006) โดยอ้างเหตุผลว่าปรากฏการณ์วิทยาของไรต์มีลักษณะเป็นปฏิบัตินิยม ทั้งนี้เพราะเหตุผลส่วนหนึ่งก็คือ ไรต์พัฒนาการวิเคราะห์วิจาร์ณเทคโนโลยีจากดิวี่ (John Dewey) ในเชิงอุปกรณนิยม และข้อเขียนของไรต์จากงานของไรต์คือ Technics and Praxis (1979) ก็เห็นได้ว่าเสนอในแนวปฏิบัตินิยมแบบปรัชญาอเมริกัน (Mitcham, 2006 : 28-29) ผู้วิจัยจึงจะใช้นิยามที่อภิปรายรายละเอียดจากงานชิ้นดังกล่าวนี้ของไรต์เสียก่อน

งานในช่วงเริ่มต้นของดอน ไฮด์ที่แสดงให้เห็นถึงความสนใจของเขามีต่อปรัชญาว่าด้วยเทคนิคคือ Technics and Praxis (1979) นั้น ไฮด์ได้ชี้ถึงปรากฏการณ์วิทยาว่าด้วยอุปกรณ์ปฏิบัติการ (phenomenology of instrumentation) เพื่อที่จะอธิบายถึงความสัมพันธ์ของโลก-มนุษย์ (human-world relation) โดยผ่านตัวกลางคืออุปกรณ์ (โดยไฮด์เองใช้คำเรียกตัวกลางดังกล่าวด้วยคำเรียกที่ความหมายใกล้เคียงกันด้วย กล่าวคือ เครื่องมือ (tools) เครื่องมือเครื่องใช้ (equipment) เครื่องจักร (machine) ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยก็จะถือตามความหมายที่ไฮด์ใช้ว่าเป็นความหมายในนัยเดียวกัน) ไฮด์แสดงเหตุผลที่ว่ามนุษย์นั้นมี 'ภาพ' ของโลกและภาพของตัวเองที่สัมพันธ์กับโลกที่ว่ำนั้น โดยการผ่านความสัมพันธ์ดังกล่าว

ความสัมพันธ์ของโลก-มนุษย์ จะตีความได้ว่าอย่างไร ไฮด์ใช้ปรากฏการณ์วิทยาซึ่งมีที่มาจากฮูสเซิร์ลและไฮเดกเกอร์เพื่อที่จะสนับสนุนว่าที่ยืนของมนุษย์นั้นต้องรวมอยู่แล้วกับโลกเสมอ ความเป็นโลกหรือการดำรงอยู่ในฐานะภาวะของโลกนั้นถือว่าเป็นประสบการณ์เริ่มแรกสุด (primordial experience) และการมีชีวิตดำรงอยู่ในฐานะสิ่งในโลกนั้น พบว่ามนุษย์กำลังมีการรับรู้ (perception) อย่างไรก็ตามก็ดี แม้ในเนื้อหาปรากฏการณ์วิทยาระดับรายละเอียดของนักปรัชญาทั้งสองนี้จะต่างกันอยู่มาก ไฮด์ก็มองเห็นว่าจะหาจุดที่เขานำมาประยุกต์ใช้ในเชิงการทำหน้าที่ (functional) เพื่อที่จะสร้างแบบจำลองของการมีความจงใจ (intentionality) ได้ (Ihde, 1979 : 56) กล่าวคือ

มนุษย์ → โลก

ซึ่งก็ถือว่าเป็นแบบความสัมพันธ์ร่วม (correlation) ของสิ่งที่มีมนุษย์มีประสบการณ์อยู่ร่วมเข้ากับการมีประสบการณ์กับสิ่งนั้นได้อย่างไร ซึ่งจากแนวคิดของทั้งฮูสเซิร์ลและไฮเดกเกอร์จะอธิบายว่าการมีความสัมพันธ์ร่วมเท่ากับบอกว่ามีความสัมพันธ์ในเชิงสะท้อนกลับ กล่าวคือ

มนุษย์ ↔ โลก

การอธิบายในจุดนี้หมายถึงว่า เมื่อมนุษย์กำลังพุ่งการรับรู้ไปที่สิ่งที่ตนกำลังมีประสบการณ์ ซึ่งปรากฏการณ์เช่นนี้ก็ต้องอาศัยการอยู่ในโลกเช่นนั้น การมีความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งที่เขามีประสบการณ์นั้นเองเป็นตัวกลางมายืนยันอีกทีหนึ่งว่ามนุษย์นั้นเป็นภาวะ-ใน-โลก (being-in-the-world) อย่างที่ไฮเดกเกอร์อธิบาย ส่วนแมริโล-ปองตีก็จะอธิบายในอีกแง่มุม

หนึ่ง คือกล่าวว่าการที่เราเข้าไปยุ่งเกี่ยวในความสัมพันธ์นั้นทำให้เรามีแนวโน้มที่จะพินิจพิจารณาตัวเราเองผ่านจากโลกนั้นได้ ซึ่งเขาใช้คำเรียกว่า 'อาร์ค' (arc) ที่อยู่ตรงกลางระหว่างตัวเรากับโลก

การมีความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับโลกมีอีกรูปแบบหนึ่งด้วย ซึ่งก็คือการใช้เครื่องมือที่มนุษย์หยิบยื่นไปสู่การกระทำต่อสิ่งในโลก และรับรู้จากเครื่องมือนั้น เช่นการใช้ชอล์กขีดเขียนบนกระดานดำ เราก็รับรู้ความแข็งหรือความลื่นของกระดานดำโดยผ่านชอล์กนั้นได้ ซึ่งก็อาจจะแตกต่างอยู่สักหน่อยกับการที่เราจะใช้นิ้วมือของเราโดยตรงไปรับรู้คุณสมบัติเหล่านั้นของกระดานดำ อย่างไรก็ตาม การรับรู้โดยผ่านเครื่องมือเช่นนั้น (ซึ่งไอดีใช้คำเรียกอีกคำหนึ่งด้วยว่า 'เครื่องจักร') ก็แสดงด้วยเช่นกันว่ามีการรับรู้บางอย่างเกิดขึ้นในโลก และกำลังยืนยันฐานะความมีอยู่ของผู้รับรู้ ซึ่งก็คือ 'การรับรู้ตนเอง' และมีเครื่องจักรทั้งหลายที่มนุษย์ใช้นั้นเป็นตัวกลางในการมีความสัมพันธ์กันระหว่างมนุษย์กับโลก ซึ่งก็คือ

(มนุษย์-เครื่องจักร) → โลก

ความสัมพันธ์ใหม่ที่พบตรงนี้คือความสัมพันธ์มนุษย์-เครื่องจักร ซึ่งทำให้เกิดประสบการณ์ที่ผ่านเครื่องจักร เครื่องจักร (เครื่องมือ) ทั้งหลายจึงเป็นเครื่องขยายอินทรีย์วิสัย และตัวมันเองก็ทำงานได้ดีราวกับมันเป็นอวัยวะรับรู้ของเราเองที่ถ้าเราไม่ทันสังเกตก็ไม่ทันเห็นว่ามันอยู่ในการใช้งานของเรา มันจึงมีลักษณะของความโปร่งใส (transparency) เครื่องจักรที่ยิ่งสามารถใช้ได้อย่างชำนาญอย่างเช่นรถยนต์ที่ขับโดยผู้ขับรถที่ชำนาญมาก ๆ นั้น ก็ยิ่งมีความโปร่งใสนี้มาก เขาจะทำงานกับการขับรถยนต์นั้นราวกับว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายของเขา การจะนำมันไปจอดตรงไหน เขาก็รู้สึกเหมือนกับกำลังกระทำกับร่างกายของเขาเองว่าจะให้ไปอยู่ตรงที่จอดนั้นโดยสะดวกได้อย่างไร ไอดีเรียกความสัมพันธ์เช่นนี้ว่า 'เอ็มบอดี้เมนต์' (embodiment) ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้ทำให้การรับรู้โลกของเราต่างออกไปจากการรับรู้โลกด้วยอวัยวะของเราโดยตรง แสดงว่าตัวเครื่องจักรมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบ (transform) ข้อมูลทางผัสสะบางอย่างได้ไม่ว่าจะขยายหรือตัดคุณภาพทางผัสสะของข้อมูลเหล่านั้น เช่นแท่งเหล็กเคาะฟันของทันตแพทย์ช่วยให้ทันตแพทย์ขยายการรับรู้ความแข็งของฟันได้ดีกว่าการใช้นิ้วของตนทดสอบ แต่ในขณะที่เดียวกันมันก็ตัดข้อมูลทางผัสสะเกี่ยวกับความเหนียวหรือความชื้นของน้ำลายไปด้วย เพียงเพราะแท่งเหล็กเป็นเครื่องมือที่มีวัตถุประสงค์เพียงการรับรู้ความแข็งของฟันโดยเฉพาะ จึงตัดข้อมูลทางผัสสะอื่น ๆ เหล่านั้นออกไป อย่างไรก็ตามโดยเอ็มบอดี้เมนต์ในฐานะความสัมพันธ์ของมนุษย์กับเครื่องจักรหรือเครื่องมือนี้ มนุษย์ก็รับรู้สิ่งที่ถูกรับรู้ (เช่นฟันของคนไข้) อยู่ในฐานะการเป็นสิ่งอื่น (otherness) โดยผ่านการมีความสัมพันธ์เช่นนั้นกับเครื่องมือ (Ihde,

1979 : 9) แสดงว่าเครื่องมือต้องทำงานโดยมีความโปร่งใสสูงมาก เพราะถ้ามันเกิดแตกหักเสียหายหรือมีความบกพร่องใด ๆ ก็ตามระหว่างทำงาน ตัวเครื่องมือมันเองจะกลายเป็นสิ่งที่ทำให้เราต้องสนใจดู และมันจะกลายเป็นมีฐานะเป็นสิ่งที่อื่นทันที

จะเห็นได้ว่าการใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์อย่างเช่นกล้องโทรทัศน์หรือกล้องจุลทรรศน์ ก็มีความสัมพันธ์ของมนุษย์-เครื่องจักรเช่นที่วานีด้วย ซึ่งก็คือพวกมันได้ขยายอินทรีย์วิสัยของการมองเห็นด้วยตาเปล่า แต่มันก็มีการเปลี่ยนแปลงข้อมูลทางผัสสะบางอย่างไปด้วย เช่น กล้องโทรทัศน์นั้นมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบบางอย่างของดวงดาว นั่นคือกล้องโทรทัศน์เปลี่ยนจากสิ่งที่มีรูปแบบของการอยู่ไกลมาอยู่ใกล้ กล้องจุลทรรศน์เปลี่ยนรูปแบบของสิ่งที่ไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตาเปล่ามาสู่รูปแบบของสิ่งที่มองเห็นได้ และจุดนี้คือจุดที่ไฮด์จะสานต่อวานีคือการพิสูจน์ว่าการสำรวจในวิทยาศาสตร์ได้รับความสัมพันธ์เอบบอดีเมนต์จากเทคโนโลยี ซึ่งในที่นี้ก็คือเทคโนโลยีการสร้างกล้องโทรทัศน์และกล้องจุลทรรศน์ที่ยังให้เกิดประสบการณ์ผ่านเครื่องจักร (experience through machine)

ต่อมา ไฮด์เสนอว่ามีอีกรูปแบบความสัมพันธ์หนึ่งระหว่างมนุษย์กับเครื่องจักร ซึ่งไฮด์เรียกว่าความสัมพันธ์แบบนัยวิเคราะห์ (hermeneutic relations) ความสัมพันธ์นี้มีตัวอย่างเช่นตอนที่วิศวกรเข้าไปตรวจระบบการทำงานของเครื่องปรับอากาศ เมื่อเขาต้องการดูว่าเครื่องปรับอากาศกำลังทำงานอยู่ในระดับอุณหภูมิใด เขาก็สามารถ 'อ่าน' ได้จากมาตรวัดหรือปุ่มบิตที่เป็นตัวบอกอุณหภูมิบนเครื่องปรับอากาศนั้น หากมาตรวัดอุณหภูมิตรงกับกับอุณหภูมิในห้องจริง ก็ถือว่าการกำลังทำงานเป็นปกติ แต่ถ้าไม่ก็แสดงว่าวิศวกรต้องตรวจความผิดปกติของเครื่อง ไฮด์เรียกว่าเป็นการมีประสบการณ์ต่อเครื่องจักร (experience of a machine) (Ihde, 1979 : 12) ซึ่งมีแบบจำลองความสัมพันธ์คือ

มนุษย์ → (เครื่องจักร-โลก)

การเรียกความสัมพันธ์นี้ว่าเป็นความสัมพันธ์แบบนัยวิเคราะห์นั้นก็เพราะในตัวอย่างดังกล่าวของเครื่องจักรนั้นกำลังเป็นเหมือนคัมภีร์ที่มีการตีความเหมือนหรือต่างจากผู้แต่ง เช่นถ้าเปรียบกับวิศวกรคนเดิมนั้น หากผู้สร้างเครื่องปรับอากาศได้ทำปุ่มปรับอุณหภูมิในทิศทางตรงกันข้ามกับที่วิศวกรเข้าใจ ก็เท่ากับว่าวิศวกรตีความผิดพลาดไปจากผู้ที่ออกแบบสร้างมันขึ้นมา (เช่นวิศวกรบิดทวนเข็มนาฬิกาเพราะคิดว่าจะทำให้อุณหภูมิเย็นลง แต่กลับทำให้ร้อนขึ้น เป็นต้น)

ความสัมพันธ์สองแบบที่ไฮด์กล่าวถึง คือแบบเอ็มบอดี้เมนต์และแบบนัยวิเคราะห์ นั้น มีลักษณะที่ต่างกัน นั้นเพราะในขณะที่เอ็มบอดี้เมนต์ทำให้เกิดความโปร่งใสต่อเครื่องจักรที่เราใช้ มันก็ไม่ได้มีลักษณะการเป็นสิ่งอื่นจากเรา แต่ในแบบนัยวิเคราะห์นั้นเครื่องจักรกำลังมีลักษณะเป็นสิ่งที่อื่นที่เรากำลังเผชิญหน้าอยู่ ซึ่งก็คือ

A. ความสัมพันธ์แบบเอ็มบอดี้เมนต์

(มนุษย์-เครื่องจักร) → โลก

B. ความสัมพันธ์แบบนัยวิเคราะห์

มนุษย์ → (เครื่องจักร-โลก)

อย่างไรก็ดี ยังมีอีกรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับเครื่องจักรที่ไฮด์กล่าวถึง นั่นคือความสัมพันธ์แบบพื้นหลัง (background relations) รูปแบบนี้ต่างจากสองแบบข้างต้น คือในขณะที่สองแบบข้างต้นเป็นความสัมพันธ์ที่มนุษย์ใช้ขยายอินทรีย์วิสัยหรือเผชิญหน้า กับมันโดยตรงนั้น ความสัมพันธ์แบบพื้นหลังนี้เป็นรูปแบบของการที่พื้นที่ทางสังคมของมนุษย์ หรือบรรยากาศการดำรงอยู่ของมนุษย์ได้มีพื้นหลังเป็นเรื่องของเครื่องจักรเทคโนโลยีไปแล้ว เช่น การใช้ชีวิตตามปกติของมนุษย์ในสังคมสมัยใหม่นั้นหากปราศจากการทำงานอย่างสอดคล้องกัน ของเครื่องมือทางเทคโนโลยีต่าง ๆ แล้ว เราก็คงจะพบกับความยากลำบากในการใช้ชีวิตอย่างที่เรามีความคุ้นเคย นั้นเพราะเราปรับตัวเข้ากับการมีสภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยีไปแล้ว (เช่นสังคมเมืองในสมัยใหม่จะพบกับการใช้ชีวิตที่ยากลำบากหากปราศจากพลังงานไฟฟ้า) จึงกล่าวได้ว่าเรากำลังอยู่ 'ท่ามกลาง' เครื่องจักร ซึ่งมันกำลังทำความสัมพันธ์แบบพื้นหลังต่อการดำรงอยู่ในโลกของเรา (Ihde, 1979 :13-14) แบบจำลองของความสัมพันธ์นี้คือ

การดำรงอยู่ของมนุษย์ในอวกาศหรือในทะเลลึกโดยปราศจากเครื่องมือเครื่องใช้ทางเทคโนโลยีนั้น เราไม่อาจจินตนาการได้เลยว่าจะเป็นอย่างไร และภาพเดียวกันนั้นก็ประยุกต์เข้ามามองดูที่ชีวิตสมัยใหม่ได้ด้วย เพียงแต่เพราะเราไม่ทันจะรู้สึกถึงความไม่อาจขาดได้ของความสัมพันธ์พื้นหลังดังกล่าวเท่านั้น สภาพการณ์เช่นนี้ไฮด์ไม่ได้จะบรรยายว่ามีคุณค่าใด ๆ ในทางลบ แต่กล่าวว่ามันทำให้เกิดการกุมอำนาจเบ็ดเสร็จโดยเทคโนโลยี (technological

totalization) ที่ทำให้เราปรับตัวในโลก รวมทั้งแสดงออกถึงความเป็นตัวตนออกไปสู่โลกด้วยเทคโนโลยี เทคโนโลยีจึงเป็นมิติของความสัมพันธ์ที่ทำให้มนุษย์รับรู้การมีอยู่ของตน ซึ่งไฮด์ชี้ว่าเป็นการตีความจากบทวิเคราะห์เครื่องมือที่ไฮเดกเกอร์เสนอไว้ ไฮเดกเกอร์เข้าใจว่าภาษานั้นเป็นรูปนัยอย่างหนึ่งของภาวะ-ใน-โลก ซึ่งก็คือเป็นความสัมพันธ์ของมนุษย์กับโลก และไฮด์พบว่าแท้จริงแล้วด้วยการต่อยอดจากบทวิเคราะห์เครื่องมือนั้นก็พบรูปแบบของภาวะ-ใน-โลกแบบเดียวกันนี้ในการทำงานของเทคโนโลยีด้วย

ในส่วนต่อไป ไฮด์กล่าวถึงปรากฏการณ์วิทยาว่าด้วยอุปกรณ์ปฏิบัติการ (phenomenology of instrumentation) เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าการที่มนุษย์เข้ามา มีความสัมพันธ์กับเครื่องมือทำให้ (1) การรับรู้ของมนุษย์มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบ (perception transformed) (2) อุปกรณ์มีฐานะเป็นสื่อเชื่อมต่อ (the instrument as mediator) และ (3) เทคนิคและเป้าหมาย (technics and telos) ไม่ได้ปลอดจากคุณค่า (Ihde, 1979 : 16-50) ซึ่งอธิบายในรายละเอียดได้ดังนี้

การมีความสนใจของมนุษย์ในการกระทำสิ่งต่าง ๆ สู่โลกนั้นมีทั้งแบบการมีความสนใจโดยใช้ร่างกายยื่นออกไปโดยตรงเพื่อมีการกระทำต่อโลก และแบบการใช้อุปกรณ์เป็นสื่อกลาง ในแบบการใช้อุปกรณ์เป็นสื่อกลางเช่นที่ทันตแพทย์ใช้แท่งเหล็กเคาะฟันคนไข้ นั้น มีจุดให้ต้องสังเกตคือ

(ก) สิ่งที่ทันตแพทย์รับรู้คือความแข็งหรืออ่อนของฟัน โดยเขาใช้แท่งเหล็กนั้นเป็นวิถีที่เป็นสื่อกลางให้เขามีประสบการณ์ต่อฟันของคนไข้เช่นนั้นได้

(ข) สิ่งที่อยู่ในประสบการณ์การสัมผัสของทันตแพทย์ไม่ใช่ตัวอุปกรณ์ตัวนั้น แต่เป็นตัวฟันที่เป็นปลายทางของการมีประสบการณ์ โดยที่ทันตแพทย์มีความสัมพันธ์แบบเอ็มบอดี้เมนต์กับแท่งเหล็กเคาะฟันที่เป็นอุปกรณ์นั้น

(ค) การที่แท่งเหล็กเคาะฟันทำงานเป็นอย่างดี ทันตแพทย์จะรู้สึกที่ตัวฟันกำลังถึอมันอยู่ในมือ โดยเขาจะพุ่งความสนใจเฉพาะที่ตัวฟันราวกับว่าอุปกรณ์ไม่ได้อยู่ที่ตรงนั้น หรือกล่าวว่าคุณกรณ์นั้นมีการถอนตัวเอง (withdrawal)

(ง) การที่อุปกรณ์เป็นวิถีหรือสื่อกลางที่มีการถอนตัวเองเช่นนั้นทำให้ตัวตนของทันตแพทย์มีการขยายออกเกินขีดจำกัดที่ร่างกายเขามีแต่ต้น การรับรู้ตัวตนของทันตแพทย์ก็ขยายขึ้นด้วย

อย่างไรก็ดี พันที่ทันตแพทย์รับรู้โดยใช้อุปกรณ์เช่นนั้นก็ยังเป็นฟันของจริงเช่นเดิม จึงเป็นการรับรู้สิ่งที่มีอยู่จริงโดยผ่านอุปกรณ์ ซึ่งนี่เองที่ไฮด์เรียกว่าเป็นนัยหนึ่งของสัจนิยมเชิงอุปกรณ์ (instrumental realism) เพราะการรับรู้ดังกล่าวแม้รับรู้สิ่งภายนอกจริงก็ไม่ใช่ว่าจะกำลังรับรู้แง่มุมทั้งหมดของสิ่งที่ตนมีประสบการณ์อยู่ ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่าอุปกรณ์นั้นก็ขยายหรือตัดคุณลักษณะของสิ่งต่าง ๆ ไปด้วย แท่งเหล็กนั้นขยายคุณลักษณะด้านความแข็งของฟัน โดยขยายจนต่างไปจากที่ทันตแพทย์จะรู้สึกได้จากการรับรู้โดยนิ้วของเขาโดยตรง แต่ด้วยความที่แท่งเหล็กนั้นถูกออกแบบเพื่อทำงานทดสอบความแข็งของฟันโดยเฉพาะ มันก็ตัดคุณลักษณะบางประการไปด้วย เช่นความอ่อนหรือความเปื่อยขึ้นของฟัน ซึ่งทันตแพทย์จะรับรู้ได้เมื่อใช้นิ้วมือสัมผัสลักษณะเช่นนี้เองทำให้กล่าวได้ว่าอุปกรณ์ไม่ได้มีความเป็นกลาง เพราะมีการปรับเปลี่ยนคุณลักษณะไม่ในเชิงขยายก็ตัดอยู่เสมอ กล่าวได้ว่าเราทั้งเข้าถึงวัตถุที่มีอยู่จริง แต่เราก็ไม่ได้รับรู้ปรากฏการณ์ที่เกี่ยวกับมันทั้งหมดไปด้วยในเวลาเดียวกัน

อุปกรณ์อีกอย่างหนึ่งเช่นโทรศัพท์นั้น ก็มีลักษณะเช่นเดียวกันนี้ให้วิเคราะห์คือการคุยกันผ่านโทรศัพท์ซึ่งเป็นสื่อกลางนั้นทำให้ผู้พูดโทรศัพท์ต่างไม่ทันรู้สึกว่าเขาอยู่ห่างกัน ระยะทางที่ไกลกันดูเหมือนจะถูกลบล้างไป กระนั้น โทรศัพท์ลักษณะที่คุยกันแล้วได้ยินเฉพาะเสียงนั้นก็ตัดคุณลักษณะหลาย ๆ ประการที่เราจะได้พบในเวลาที่เราสื่อสารกันตามปกติ ซึ่งทำให้ถ้าเราต้องการทราบคุณลักษณะอื่น ๆ เช่นว่าคู่สนทนาของเรากำลังมีสีหน้าอย่างไรกันแน่ กำลังทำอะไรทำทางอย่างไร เราก็ต้องอนุมานออกจากเสียงที่ได้ยินนั้น ลักษณะของการใช้อุปกรณ์เป็นสื่อกลางเพื่อให้ได้ข้อมูลแล้วต้องมีการตีความข้อมูลนั้นต่อไปอีกก็เช่นการใช้เครื่องจุลทรรศน์หรือโซนาร์เพื่อดูร่างกายของทารกในครรภ์ ซึ่งเห็นไม่ได้ด้วยตาเปล่า หรือการใช้กล้องโทรทรรศน์ส่องดูดาวที่อยู่ไกลเกินกว่าจะมองเห็นพื้นผิวหรือลักษณะของมันด้วยตาเปล่า การได้ข้อมูลในลักษณะสเปกโตรกราฟฟิกมานั้นก็ทำให้เราต้องอ่านวิเคราะห์ข้อมูลนั้นอีกทีหนึ่ง

การเป็นตัวกลาง (mediator) ของอุปกรณ์นั้นพบได้ในความสัมพันธ์แบบเอ็มบอดีเมนต์ดังที่กล่าวไปแล้ว การใช้อุปกรณ์อย่างกล้องจุลทรรศน์ก็ช่วยขยายอินทรีย์วิสัยของนัยน์ตาเราให้มองเห็นจุลินทรีย์ที่เล็กเกินจะมองเห็นด้วยตาเปล่า ตัวกล้องจุลทรรศน์จึงเป็นเหมือนสายตาของเราที่กำลังถูกขยายความสามารถในการมองเห็น อย่างไรก็ตาม น่าสังเกตว่ากล้องจุลทรรศน์อิเล็กทรอนิกส์นั้นมีบทบาทบางแง่มุมที่ต่างออกไป นั่นเพราะนักวิทยาศาสตร์ไม่ได้จะให้มันมองดูอนุภาค แต่ใช้เป็นสื่อกลางในการได้มาซึ่งภาพถ่ายที่เป็นตัวแสดงพฤติกรรมของอนุภาคนั้น ดังนั้น ในที่นี้สิ่งที่นักวิทยาศาสตร์เห็นได้จริงกลับเป็นภาพถ่ายโดยที่มีอุปกรณ์ทำงานเพื่อให้ได้ภาพถ่ายนั้นมาให้กับนักวิทยาศาสตร์ แต่นักวิทยาศาสตร์ไม่ได้กำลังมีความสัมพันธ์แบบเอ็มบอดี

เมนต์กับกล่องจุลทรรศน์อิเล็กทรอนิกส์ นักวิทยาศาสตร์ไม่มีทางรู้ไปถึงลักษณะของอุปกรณ์เหล่านั้น โดยที่ไม่ให้อุปกรณ์ดังกล่าวได้ เขาจะบรรยายถึงมันว่าเป็นอย่างไรได้ก็โดยการพิจารณาสิ่งที่ถูก รายงานออกมาจากอุปกรณ์นั้น ไฮด์กล่าวว่าความสัมพันธ์ที่นักวิทยาศาสตร์กำลังมีอยู่ตรงนี้คือ ความสัมพันธ์แบบนัยวิเคราะห์แทน อุปกรณ์ในที่นี้ไม่ได้กำลังมีความโปร่งใสในฐานะของเครื่องมือ ที่มนุษย์กำลังใช้ แต่มนุษย์กำลังมีความสัมพันธ์กับอุปกรณ์และโลกไปด้วยในฐานะที่อุปกรณ์และโลกเป็นสิ่งที่เขากำลังจับจ้อง นั่นเพราะในทีนี้้นอกจากนักวิทยาศาสตร์จะต้องพิจารณาภาพถ่ายของ อนุภาคซึ่งอยู่ในโลกของการสำรวจแล้ว เขายังต้องดูการแปรผลและการทำงานที่อุปกรณ์ทำ ออกมานั้นดูไปด้วย จะเห็นได้ว่าอุปกรณ์ที่ใช้ถ่ายรูปรูปเทหวัตถุในอวกาศที่มนุษย์ไม่ได้ออกไปเห็น ด้วยตาของตนเองนั้นก็ยังมีลักษณะเช่นนี้ด้วยเช่นกัน นั่นคือนอกจากนักวิทยาศาสตร์จะต้องตระหนัก ว่าเขากำลังใช้เครื่องมือที่ไม่ได้มีความต่อเนื่องกับตัวเขาไปเก็บข้อมูลเหล่านั้นมา ในทางนัย วิเคราะห์แล้วเขาก็กำลังมองข้อมูลเหล่านั้นในรูปแบบของการตีความแบบเดียวกับ 'คัมภีร์' ที่อาศัย การตีความได้ต่อไปเรื่อย ๆ (Ihde, 1979 : 32-33)

ต่อมา ไฮด์เสนอว่าระหว่างความต่อเนื่องอย่างโปร่งใสตอนที่มนุษย์มีความสัมพันธ์แบบเอ็มบอดี้เมนต์กับอุปกรณ์ และความไม่ต่อเนื่องอย่างที่ตอนที่มนุษย์มีความสัมพันธ์แบบนัยวิเคราะห์กับอุปกรณ์นั้น มีอีกแง่มุมหนึ่งตรงกลางซึ่งเรียกว่า 'การมีความตั้งใจเชิงอุปกรณ์' (instrumental intentionality) เช่นการถ่ายภาพด้วยรังสีอินฟราเรดที่ทุ่งข้าวโพดแล้ว ทำให้พบว่ามีส่วนใดของทุ่งข้าวโพดบ้างที่มีการติดต่อกับโรคระบาดของพืช ข้อมูลของรังสีอินฟราเรดที่ รายงานมานั้นไม่ถึงกับเป็นสิ่งที่เล็กมากจนมองไม่เห็นไม่ได้อย่างอนุภาค แต่ก็ไม่ใช่ว่าอยู่ในระดับการมองเห็นภาพที่เกินปกติด้วย ซึ่งในที่นี้คือภาพของทุ่งข้าวโพด ไฮด์เสนอว่าการมองเห็นจำเป็นจะต้อง อาศัยการเรียนรู้ในชุมชนวิทยาศาสตร์เพื่อให้นักวิทยาศาสตร์ที่เรียนรู้วิธีการอ่านผลจากภาพที่รังสี อินฟราเรดรายงานมาได้ ซึ่งจุดนี้ก็เหมือนๆกับที่นักนัยวิเคราะห์พูดถึงการตีความคัมภีร์ ผู้เชี่ยวชาญที่เรียนมาในทางเดียวกันก็จะ 'อ่าน' คัมภีร์เล่มหนึ่ง ๆ ได้เข้าใจใกล้เคียงกันมากกว่า ซึ่ง ความรู้ที่ได้จากการอ่านเช่นนี้ถือเป็นการรู้แบบผ่านตัวกลางเชิงอุปกรณ์ ปัจจุบันความรู้ใน วิทยาศาสตร์แบบนี้มีความกว้างขวางขึ้นมากเพราะอุปกรณ์ทางเทคโนโลยียิ่งเจริญก้าวหน้าขึ้น เรื่อย ๆ การตีความสัมพันธ์ทั้งแบบเอ็มบอดี้เมนต์และแบบนัยวิเคราะห์นี้เองที่ทำให้ นักวิทยาศาสตร์มีความรู้เช่นนั้นได้ แม้ทั้งสองความสัมพันธ์จะมีรูปแบบความเข้าใจที่ต่างกันคือ

ความสัมพันธ์แบบเอ็มบอดี้เมนต์ (มนุษย์-อุปกรณ์) → โลก

ความสัมพันธ์แบบนัยวิเคราะห์ มนุษย์ → (อุปกรณ์-โลก)

และมีประเด็นทางญาณวิทยาให้กล่าวถึงคือ ความสัมพันธ์แบบแรกมีการปรับเปลี่ยนการรับรู้ ซึ่งทำให้ต่างจากการรับรู้โดยตรง และยิ่งในความสัมพันธ์แบบนัยวิเคราะห์ก็ยิ่งลึกซึ้งมากกว่า นั่นเพราะสิ่งที่อยู่ในโลกที่อุปกรณ์รายงานมานั้นเป็นสิ่งที่เทียบต่อการสังเกตโดยตรง ซึ่งก็ทำให้ไม่สามารถกล่าวได้ทั้งคู่เลยทั้งที่ว่าอุปกรณ์กำลังขยายคุณลักษณะใดให้ชัดขึ้นมา หรืออุปกรณ์กำลังตัดคุณลักษณะใดให้ด้อยลงไป อย่างไรก็ตาม ไอเดียนุมานจากความสัมพันธ์แบบเอ็มบอดีเมนต์ว่า โครงสร้างการขยายส่วนและการตัดนั้นเป็นแบบความต่างขั้วต่ำ (low contrast) ซึ่งก็คือสิ่งที่รับรู้ได้ด้วยผัสสะโดยตรง กับตอนที่ถูกรับรู้โดยใช้อุปกรณ์เข้าไปสำรวจนั้น เข้าใจได้ว่าอุปกรณ์กำลังขยายหรือตัดคุณลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งได้ไม่ยากนัก และโครงสร้างการขยายหรือตัดเช่นนั้นก็ได้แตกต่างมากกับตอนที่ใช้ผัสสะโดยตรง ทว่าในฝั่งของการมีความสัมพันธ์แบบนัยวิเคราะห์นั้น การขยายส่วนและการตัดกลับเป็นแบบความต่างขั้วสูง (high contrast) ซึ่งก็คือเราไม่รู้ว่าวัตถุในโลกที่เราากำลังสำรวจโดยอุปกรณ์สื่อกลางนั้นมีลักษณะในแง่มุมต่าง ๆ อย่างไรบ้าง แต่อุปกรณ์มักจะรายงานเชิงขยายมิติเดียว (mono-dimension) ซึ่งถ้าจะอนุมานว่ากำลังมีการตัดด้วย ก็แสดงว่ามันน่าจะมีการตัดข้อมูลของคุณลักษณะหลาย ๆ ประการไปมาก (Ihde, 1979 : 37)

ความสัมพันธ์หลายรูปแบบระหว่างมนุษย์กับโลกดังที่ไอด์กล่าวถึงนั้น ก็มีปรากฏในงานชิ้นอื่น ๆ ของเขาด้วย เช่นใน Technology and the Lifeworld (1990) ไอด์กล่าวถึงวิทยาศาสตร์ที่เริ่มได้อิทธิพลจากกาลิเลโอว่าก็เป็นตัวอย่างหนึ่งของการที่ต้องใช้อุปกรณ์เป็นสื่อกลาง เช่นการเริ่มมีวัฒนธรรมนาฬิกาทำให้การรับรู้เวลาของมนุษย์เริ่มเปลี่ยนแปลง เครื่องมือเชิงเทคโนโลยีอย่างนาฬิกาก็ถือได้ว่าเป็นตัวกลางที่ทำให้เกิดการตีความเทศะ (space) ในเชิงคณิตศาสตร์ไปด้วย เห็นได้จากการล่องเรือไปยังดินแดนไกล ๆ โดยชาวยุโรปสมัยนั้นต้องเริ่มมีการขีดเส้นละติจูดและลองจิจูดบนแผนที่ และเมื่อผู้เดินเรืออ่านแผนที่นั้น ไอด์ก็วิเคราะห์พบว่าเป็นการกระทำแบบนัยวิเคราะห์นั่นเอง โดยในที่นี้มาจากการใช้มุมมองแบบนก มองจากบนฟ้ามาที่พื้นโลก ทั้ง ๆ ที่เวลาเขาเดินเรือนั้น เขากำลังมองออกไปในท้องทะเล แผนที่ดังกล่าวจึงกำลังเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่เขารับรู้โดยต้องมีความเข้าใจอยู่ก่อนว่าแผนที่นั้นคืออะไร มีประโยชน์อย่างไรในสถานการณ์นั้น (Ihde, 1990 : 64-67)

ส่วนเวลาที่นักวิทยาศาสตร์อย่างกาลิเลโอกำลังใช้กล้องโทรทรรศน์ส่องดูดาวนั้น เขาก็กำลังมีความสัมพันธ์แบบเอ็มบอดีเมนต์กับกล้องโทรทรรศน์นั้นอยู่ เหมือน ๆ กับเวลาที่เรารับรู้หนังสือด้วยแว่นสายตา ความสัมพันธ์นี้เห็นได้ชัดเจนว่ามีลักษณะของความโปร่งใสของเครื่องมืออยู่ด้วย เพราะเราไม่ทันจะสังเกตว่ามีเครื่องมือเหล่านั้นขยายความสามารถทางอินทรีย์วิสัยของเรา

อยู่ เช่นนี้แล้ว เวลาที่นักดาราศาสตร์ปัจจุบันกำลังใช้เครื่องมือเทคโนโลยีชั้นสูงทำสิ่งเดียวกันกับที่กาลิเลโอเคยทำนั้น ก็ต้องถือว่ามีความสัมพันธ์แบบเอ็มบอดี้เมนต์เดียวกันนี้ ทว่าหากยิ่งพบว่าอุปกรณ์สมัยใหม่มีสมรรถนะสูงแล้ว ความโปร่งใสก็จะยิ่งมีมากตามไปด้วย สิ่งเหล่านี้ไอดีเรียกว่าเอ็มบอดี้เมนต์เชิงเทคโนโลยี (technological embodiment) (Ihde, 1990 : 72-80)

อย่างไรก็ดี การที่เรารับรู้สิ่งใด ๆ ด้วยเครื่องมือ นั้น ตามบทวิเคราะห์เครื่องมือที่ไอดีตีความต่อออกมาจากไฮเดกเกอร์ ก็ทำให้เขากล่าวว่าเราไม่ได้กำลังรับรู้สิ่งในตัวเอง แต่กำลังรับรู้ตามที่มันปรากฏบนพื้นฐานของมันเสมอ สิ่ง-ใน-ตัวเองจึงไม่อาจพบได้ มีแต่เฉพาะสิ่งที่รับรู้เฉพาะครั้ง (situated) ในครั้งที่มนุษย์ได้เข้าไปรับรู้มัน การรับรู้จึงไม่ได้อยู่ในแบบจำลองเชิงการเรียนรู้ (cognitive) แต่อยู่ในแบบจำลองเชิงการกระทำ (actional) แทน ความรู้จึงเป็นเรื่องเชิงปฏิบัติก่อนทฤษฎี หรือก็คือการเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น ก็เรียนรู้ได้จากรูปนัยแบบเพรสเซ็นต์-แอสเซนส์ของมัน มันจึงเป็นวัตถุเชิงญาณวิทยา (epistemological object) ทว่าต้องมาจากการที่มนุษย์ผู้นั้นเข้าใจการเป็นอะไรบางอย่างของมันก่อน และการเข้าใจเช่นนั้นก็คือปฏิบัติกับสิ่งนั้นได้ โดยที่มันกำลังมีรูปนัยแบบเรดี-ทู-แอสเซนส์ มันจึงเป็นวัตถุแบบเครื่องมือเครื่องใช้ (equipmental object) (Ihde, 1991 : 51-52) ไอดีเรียกฐานะของรูปนัยทั้งสองโดยจำเพาะเจาะจงลงไปว่าเป็นประเด็นเชิงญาณวิทยาและภววิทยาตามลำดับ

ถ้าอ้างว่าวิทยาศาสตร์กำลังรับรู้ความเป็นจริงแบบสัจนิยมแล้ว สัจนิยมในที่นี้เห็นได้ชัดว่าเป็นความเป็นจริงที่ผ่านมาจากอุปกรณ์มากกว่าที่จะปราศจากการใช้อุปกรณ์ และความเป็นจริงที่ค้นพบในวิทยาศาสตร์สมัยใหม่นั้น ถ้ายิ่งใหม่ก็ยิ่งเป็นการค้นพบที่มาจากความช่วยเหลือของอุปกรณ์ทางเทคโนโลยี จึงดูเหมือนมีบางส่วนบางคุณลักษณะที่อุปกรณ์เหล่านั้นจะขยายหรือบดบัง แม้สิ่งที่วิทยาศาสตร์กำลังค้นพบในแง่หนึ่งก็เป็นสิ่งที่มีอยู่จริง แต่ในอีกแง่ก็ดูเหมือนว่ามันถูกผลิตขึ้นจากอุปกรณ์นั้นด้วย ไอดีจึงต้องสรุปว่าวิทยาศาสตร์ในปัจจุบันมีลักษณะเป็นเทคโนโลยีศาสตร์ (technoscience) ซึ่งไอดีก็ให้เหตุผลว่าวิทยาศาสตร์ในปัจจุบันกำลังกลายเป็นวิทยาศาสตร์ที่ถูกขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยี (technology-driven science) มากขึ้นเรื่อย ๆ เช่น ทฤษฎีเทอร์โมไดนามิกส์ก็เกิดขึ้นในสมัยที่มีเครื่องจักรกลไอน้ำ ทฤษฎีปัญญาประดิษฐ์ก็เกิดขึ้นในช่วงที่มีเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์นี้เอง การรับรู้โลกที่ตามออกมาอีกทีจากทฤษฎีในวิทยาศาสตร์ก็เริ่มเปลี่ยนแปลงตามไปด้วยจนดูราวกับว่าโลกกำลังถูกขับเคลื่อนด้วยสมรรถนะที่แอบซ่อนอยู่ในเทคโนโลยี หรือยิ่งกว่านั้นก็คือสมรรถนะนั้นแอบซ่อนอยู่ในอุปกรณ์ปฏิบัติการ จนดูเหมือนกับว่าอุปกรณ์มีส่วนกำหนดทิศทางของโลกได้ ซึ่งก็คือกำหนดโลกทัศน์ชีวิตทัศน์ของมนุษย์ได้ อุปกรณ์

เหมือนเป็นช่างไม้ที่กำลังสรรสร้างรูปแบบและขัดเกลารูปร่างของโลก หรือกำหนดบริบทบางอย่างของโลกให้เกิดขึ้นต่อการอ่านในบริบทนั้นโดยมนุษย์ (Ihde, 1991 : 140-141)

ปรัชญาว่าด้วยอุปกรณ์ปฏิบัติการของไอด์นี่ จะเห็นได้ว่ามีส่วนที่ทั้งเหมือนและต่างกับแนวคิดที่ผู้วิจัยศึกษาวิเคราะห์ในบทที่ผ่านมา ๆ มา ในจุดสำคัญที่ไอด์มีส่วนเหมือนกับฮาเบอร์มาสและไฮเดกเกอร์ก็คือปฏิบัตินิยมที่เน้นนัยของการให้ความสำคัญกับความรู้เชิงปฏิบัติ โดยที่ไอด์ให้ความสำคัญมากกว่าความรู้เชิงทฤษฎีด้วย ซึ่งเห็นได้จากการที่ไอด์พยายามสร้างการอธิบายอุปกรณ์ปฏิบัติการเข้ามาทดแทนสัจนิยมทางญาณวิทยาแบบเดิมจนทำให้เห็นว่าอุปกรณ์ปฏิบัติการมีความสำคัญทั้งในการอ้างอิงการดำรงอยู่ของมนุษย์เครื่องจักร และโลก และระหว่างมนุษย์กับโลกก็เป็นความสัมพันธ์เชิงสะท้อนกลับในทางภววิทยาด้วย การตีความเหล่านี้ทำให้การรับรู้ถึงความจริงของสัจภาพใดจะเป็นอย่างไรนั้นย่อมอยู่ในความสัมพันธ์ดังกล่าว ทั้งนี้ก็คล้ายกับที่ไฮเดกเกอร์ตีความดาไซน์จากความสัมพันธ์กับโลกที่เรียกว่าภาวะ-ใน-โลก และคล้ายกับที่ฮาเบอร์มาสมองว่าปัจเจกภาพเข้าใจได้จากความสัมพันธ์แบบภาวะทางสังคม

แต่ก็มีอยู่จุดหนึ่งที่เฉพาะไอด์กับไฮเดกเกอร์จะเหมือนกัน ในขณะที่ฮาเบอร์มาสไม่มี นั่นคือความสัมพันธ์แบบพื้นหลังของไอด์มีแง่มุมที่คล้ายกับการเปิดเผยที่เป็นสาร์ตละของเทคโนโลยีสมัยใหม่ในแนวคิดของไฮเดกเกอร์ นั่นคือมีภาพของการที่มนุษย์ต้องพึ่งพาเครื่องจักรอย่างที่ว่ามันมีอิทธิพลกำหนดโลกทัศน์ของมนุษย์ไปด้วยซึ่งทำให้เห็นภาพของระบบอุปกรณ์ปฏิบัติการบางระบบที่ถ้าเปิดเผยขึ้นมาแล้ว มนุษย์ไม่อาจจะปฏิเสธได้ ด้วยเพราะตนเข้าไปอยู่ท่ามกลางความสัมพันธ์ดังกล่าว หรือที่ไฮเดกเกอร์เองก็กล่าวว่าเมื่อมนุษย์อยู่ท่ามกลางเทคโนโลยีสมัยใหม่ สาร์ตละของเทคโนโลยีจะเปิดเผยให้มนุษย์มองการดำรงอยู่ของสัจภาพใด ๆ หรือแม้แต่การดำรงอยู่ของตนเองว่าเป็นวัตถุในทางทรัพยากร อย่างไรก็ดี ภาพของการดำรงอยู่ของมนุษย์แบบที่ถูกกำหนดด้วยเทคโนโลยีหรืออุปกรณ์ปฏิบัติการในความสัมพันธ์แบบพื้นหลังเช่นนี้ไม่พบว่ามีการวิเคราะห์ในทรรคนะของฮาเบอร์มาส

จากการวิเคราะห์แนวคิดที่ไอด์เสนอไปนั้น ผู้วิจัยก็ตั้งคำถามที่ว่าจะเป็นการนำปรัชญาของไฮเดกเกอร์มาอธิบายร่วมไปกับปฏิบัตินิยมได้หรือไม่ นั่นเพราะรอร์ตีและออกเรนดท์ก็เคยทำมาแล้ว และก็ไม่สามารถประสบความสำเร็จเพราะถูกข้อโต้แย้งของฮาร์แมนล้มไป ทว่าข้อโต้แย้งเดียวกันนั้นของฮาร์แมนจะใช้ได้กับไอด์หรือไม่ ผู้วิจัยคิดว่าถ้าเฉพาะในแง่ของการตีความเรดี-ทู-แฮนด์แล้ว หากลองยอมรับไว้ก่อนในมโนทัศน์ดังกล่าวของไฮเดกเกอร์ เห็นได้ว่าการตีความของไอด์ทำได้ดีกว่ารอร์ตี เพราะจริง ๆ แล้วมโนทัศน์ "วัตถุแบบเครื่องมือเครื่องใช้" ที่ไอด์กล่าวถึง

นั่นก็เป็นมโนทัศน์ที่ใกล้เคียงกับ "ลัดแบบเครื่องมือ" ของฮาร์แมน คือเป็นการยืนยันการดำรงอยู่ของวัตถุในฐานะที่ว่ามีมนุษย์ใช้มันเพื่อวัตถุประสงค์หนึ่งได้ ในขณะที่รอร์ติไม่ได้ตีความในประเด็นทางภววิทยาที่ออกมาจากไฮเดกเกอร์เลย ได้แต่โยงเป็นประเด็นทางญาณวิทยาเกี่ยวกับความรู้เชิงปฏิบัติอย่างเดียว และนี่ก็เป็นสาเหตุที่ทำให้ปฏิบัตินิยมของออกเรนดัลล์ล้มเหลวตามไปด้วยดังที่ได้วิเคราะห์ไปในบทก่อน

แล้วเราจะสามารถหาที่ยืนให้กับไฮเดกเกอร์ในปรัชญาปฏิบัตินิยมได้หรือไม่ เพราะถ้าทำได้ข้อโต้แย้งของฮาร์แมนที่ดูถูกดูแคลนจุดยืนดังกล่าวนั้นก็ขาดความน่าเชื่อถือ ผู้วิจัยเองคิดว่าเป็นไปได้ นั่นคือประเด็นของไฮด์ที่ว่าด้วยความสัมพันธ์แบบพื้นหลังนั่นเอง ซึ่งเป็นรูปแบบของการที่พื้นที่ทางสังคมของมนุษย์ หรือบรรยากาศการดำรงอยู่ของมนุษย์ได้มีพื้นหลังเป็นเรื่องของเครื่องจักรเทคโนโลยี เช่นคนเมืองสมัยใหม่จะพบกับการใช้ชีวิตที่ยากลำบากหากไม่มีพลังงานไฟฟ้า เราจึงอยู่ 'ท่ามกลาง' เครื่องจักร ที่กำลังทำความสัมพันธ์แบบพื้นหลังต่อการดำรงอยู่ของเรา จะเห็นได้ว่าการอธิบายสารัตถะของเทคโนโลยีโดยไฮเดกเกอร์ก็มีความสอดคล้องกับจุดนี้ของไฮด์ ตรงที่ว่าเทคโนโลยีสมัยใหม่ควบคุมการดำรงอยู่ของมนุษย์ไปตามภาพเปิดเผยที่มาจากสารัตถะนั้น สถานการณ์เช่นนี้ไม่ใช่การที่มนุษย์ถูกบังคับให้ต้องเดินตามกรอบจากสารัตถะของเทคโนโลยี แต่มนุษย์ในสังคมยุคใหม่ก็ไม่ได้ถูกกำหนดทางเลือกให้มีชีวิตอยู่ได้โดยขาดเทคโนโลยีเช่นกัน แสดงว่าการปฏิบัติการใด ๆ โดยมนุษย์ย่อมมีหนทางที่บ่งชี้ไว้ด้วยแล้วเสมอ

ในภาพดังที่กล่าวมานี้ เห็นได้ว่าเป็นการวิเคราะห์เทคโนโลยีหรือเครื่องจักรในหนทางของปรัชญา ซึ่งมีการค้นพบว่ามืบทบาทที่จะกำหนดโลกและสภาพ หรือแม้แต่มนุษย์ในภาพที่ต่างไปจากเดิม คือมองได้ว่าเป็น "วัตถุแบบเครื่องมือเครื่องใช้" อย่างที่ไฮด์กล่าวถึง นั่นก็คือ "สิ่งในตัวเอง" จากญาณวิทยาแบบเดิม ในแนวคิดแบบไฮด์นี้กลับไม่ได้มีฐานะเด่นชัดเท่ากับการเป็นวัตถุแบบเครื่องมือเครื่องใช้ การมองสภาพอย่างเช่นหินก้อนหนึ่งนั้น ในแนวความคิดแบบอภิปรัชญาก็อาจจะมองว่าเป็นสาระที่ประกอบขึ้นจากเนื้อสารและแบบ หรือเป็นเพียงสิ่งสากลโดยล้วนประกอบกันอย่างไม่ได้มีเนื้อสารรองรับ ส่วนการรู้จักก้อนหินในตัวเองในสัจนิยมทางญาณวิทยานั้น ก็คงจะอธิบายว่าเรารู้จักจากตัวแทนบางอย่างที่สมนัยกับก้อนหินในตัวเองได้ ทว่าการอธิบายด้วยแนวคิดของไฮด์นี้ก็จะมีอะไรที่ต่างออกไป ก้อนหินก้อนนั้นอาจจะได้รับการเปิดเผยจากเทคโนโลยีของการสร้างบ้านว่ามันคือสิ่งที่จำเป็นในการใช้ผสมปูน เป็นต้น ภาพคร่าว ๆ ของความต่างกันระหว่างแนวอธิบายเหล่านี้ ทำให้ผู้วิจัยมองว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ที่สภาพอย่างที่คุณส์ สโคตุส และโลบนิชเรียกว่า "ความเป็นสิ่งนี้" นั้น หากเข้ามาพิจารณาในแง่มุมมองของไฮด์แล้ว อาจจะเป็นไปได้ที่จะเห็นสภาพดังกล่าวในหนทางที่ต่างออกไป หรือก็คือหากพิจารณา

ประเด็นว่าด้วยปัจเจกภาพและการทำให้เป็นปัจเจกในหนทางนี้แล้ว ก็น่าที่จะมีแง่มุมที่ต่างออกไปจากการมองสภาพแบบเดิมที่ใช้ความคิดแบบอภิปรายเข้ามาพิจารณา และหนทางนี้ก็อาจจะเป็นทางออกของโจทย์วิจัยของงานชิ้นนี้ได้ นั่นคือสามารถแก้ปัญหาปฏิทรรศน์ในการทำให้เป็นปัจเจกได้

ผู้วิจัยจึงตั้งคำถามว่า จะเป็นไปได้หรือไม่ว่าถ้าอธิบายในหนทางของปรัชญา รูปแบบนี้ จะพบได้ว่าประเด็นของปัจเจกภาพก็จะอธิบายได้โดยใช้อุปกรณ์ปฏิบัติการเข้ามาช่วย แม้ไอด์เองไม่ได้เสนอวิธีการของเขานี้ในการเข้ามาตอบปัญหาว่าด้วยปัจเจกภาพและการทำให้เป็นปัจเจกเลย แต่ผู้วิจัยก็คิดว่ามีความเป็นไปได้ที่จะเสนอแนวทางใหม่จากจุดนี้ โดยเมื่อนำประเด็นว่าด้วยการสื่อสารระหว่างมนุษย์ของฮาเบอร์มาส และประเด็นเกี่ยวกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ของไฮเดกเกอร์มามองคู่กันแล้ว ทำให้ผู้วิจัยนึกถึงอุปกรณ์สื่อสารในเทคโนโลยีสมัยใหม่ นั่นคือโทรศัพท์ติดตามตัว (mobile phone) ซึ่งในที่นี้ไม่ได้หมายถึงโทรศัพท์ติดตามตัวในความหมายของการเป็นเครื่องมือสื่อสารที่มนุษย์ใช้สอย แต่จะหมายถึงการเป็นอุปกรณ์ปฏิบัติการของเทคโนโลยีการสื่อสารชนิดนี้ที่ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการใช้สอยของมนุษย์ และการอธิบายกับประเด็นปัจเจกภาพและการทำให้เป็นปัจเจกนั้น จะอธิบายรูปแบบของการวิเคราะห์ทางปรัชญาในฐานะแบบจำลองของการอธิบาย (explanatory model) มากกว่าจะเป็นการนำเสนอในเชิงบรรยายประสิทธิภาพของอุปกรณ์นี้ในทางเทคโนโลยี โดยที่ผู้วิจัยเห็นว่าอาจเป็นไปได้ที่อุปกรณ์ชนิดนี้จะให้คำตอบต่อประเด็นคำถามของงานวิจัยได้

4.2 ปัจเจกภาพและการทำให้เป็นปัจเจกผ่านอุปกรณ์ปฏิบัติการในระบบโทรศัพท์ติดตามตัว

4.2.1 ปัจเจกภาพที่พบในการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัว

ในสังคมสมัยใหม่ พบได้ว่าการสื่อสารกับบุคคลผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพที่สะดวกรวดเร็วที่สุดนั้น จะนึกถึงการใช้โทรศัพท์ติดตามตัว นั่นเพราะถ้าจะติดต่อโดยใช้โทรศัพท์แบบติดอยู่กับที่ใดที่หนึ่ง เช่น โทรศัพท์บ้าน หรือโทรศัพท์สาธารณะนั้น เราไม่อาจแน่ใจได้ว่าจะติดต่อกับผู้ที่เราต้องการโดยเร็วที่สุดจริง เช่นเมื่อเราโทรศัพท์ไปที่บ้านของเพื่อนเพื่อนต้องการคุยกับเพื่อน คนที่มารับสายอาจจะเป็นแม่ของเขาก็ได้ โทรศัพท์ติดตามตัวในที่นี้จะหมายความตามงานเขียนของ Myerson (2001) คืออยู่ในรูปแบบที่น่าจะเกิดขึ้นในเทคโนโลยีระดับสูงในอนาคต นั่นคือเป็นสิ่งที่ติดตัวเจ้าของได้ตลอดเวลาเพื่อประสิทธิภาพคือความสะดวกสูงสุดในการติดต่อสื่อสาร อาจใช้เป็นที่รับข่าวสาร บัตรเครดิตการ์ด บัญชีธนาคาร บัตรประชาชน หรือเป็นสิ่งที่บอกตำแหน่งของธุระสำคัญ ๆ ได้ เช่นว่าอยู่ในที่ประชุม ในโรงพยาบาลนอร์ เพื่อการตอบรับโดย

อดีตโนมิตีว่าติดธุระจนไม่ว่างในการรับสายที่เรียกเข้า ตัวเครื่องก็มีประสิทธิภาพที่ว่าไม่แตกหักง่าย
กันน้ำได้ ฯลฯ

อย่างไรก็ดี ลักษณะที่สำคัญของมันก็คือการเป็นสิ่งที่เป็นเจ้าของใช้งานมันได้เพียงคนเดียว เพราะถ้าเป็นการใช้ร่วมกันได้มันก็จะไม่ต่างอะไรจากโทรศัพท์สาธารณะหรือโทรศัพท์บ้านซึ่ง
จะไม่มีประสิทธิภาพการติดต่อถึงตัวอย่างรวดเร็วเท่าโทรศัพท์ติดตามตัวแท้ ๆ โทรศัพท์ติดตามตัว
จึงมีลักษณะของการทำความเข้าใจ (identification) ให้กับเจ้าของเครื่องอยู่แล้วว่าเป็น
ผู้ใดที่กำลังจะติดต่อไปหาใคร ซึ่งเราไม่คาดหวังว่าเมื่อมีการรับสายแล้วจะกลายเป็นคนอื่น หรือ
เมื่อเราติดต่อไปที่โทรศัพท์ติดตามตัวของผู้อื่นแล้ว เขาก็ไม่ได้จะคาดคิดว่าคนที่ติดต่อเขาเป็นคน
อื่นที่ไม่ใช่เรา อย่างไรก็ตาม แม้ผู้ใช้มีความประสงค์ที่จะไม่ต้องการให้มีการแสดงชื่อหรือเลขหมายที่
บ่งเอกลักษณ์ของผู้เรียกเข้าหรือติดต่อออกไปก็ตาม เช่นมีผู้ที่ต้องการติดต่อเราแต่เราพบว่าบน
โทรศัพท์ติดตามตัวของเราไม่ได้แสดงว่าผู้เรียกเข้านั้นเป็นใคร สิ่งที่เรายังทราบได้อยู่ดีก็คือการ
เรียกเข้าครั้งนั้นมาจากเจ้าของโทรศัพท์ที่ใช้เรียกเข้านั้นเพียงคนเดียวเท่านั้น คือแน่ใจได้ว่าไม่ใช่
ว่ามีเจ้าของสายเรียกเข้านั้นมากกว่าหนึ่งคน และการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวก็แน่นอนว่า
ไม่ใช่การสื่อสารแบบเผชิญหน้ากันอย่างที่ผู้รับสารกับผู้ส่งสารอยู่ใกล้กันแบบสามารถเห็นร่างกาย
ของกันและกัน แม้ว่าในอนาคตอาจจะมีการส่งภาพผู้ที่เรากำลังพูดคุยด้วยได้ก็ตาม นี่ก็ไม่ถือว่าเป็น
เป็นการสื่อสารแบบเผชิญหน้า

การติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวนั้น อาจมองว่าเป็นปรากฏการณ์อย่าง
หนึ่งที่เกิดขึ้น คำถามก็คือ ปรากฏการณ์นี้มีลักษณะอย่างไร หากเดินตามปรากฏการณ์วิทยา
(phenomenology) ของไฮเดกเกอร์เพื่อที่จะค้นหาลักษณะของปรากฏการณ์ดังกล่าว ก็อาจจะ
เริ่มต้นที่ลักษณะที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดของการสื่อสาร ซึ่งก็คือมีการติดต่อเชื่อมโยง (connection)
ปรากฏการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีหน่วยของการเกี่ยวโยงที่เข้ามาทำความเข้าใจดังกล่า
อย่างน้อยสองหน่วย และหากว่าการวิเคราะห์ของฮาเบอร์มาสถูกตั้งคำถามก็อาจกล่าวได้ว่าการมี
ความสัมพันธ์เช่นนี้ก็สิ่งหนึ่งที่ทำให้เราเข้าใจตัวตนของตนในฐานะหน่วยหนึ่งที่อยู่ในการ
สื่อสาร ส่วนไฮเดกเกอร์น่าจะกล่าวในระดับที่เลยในจุดนั้นออกไปอีก ซึ่งก็คือการรู้จักตัวตนเช่นนั้น
เป็นปรากฏการณ์ที่บอกอยู่แล้วว่ามีภาวะของตัวตนนั้นที่ดำรงอยู่ ซึ่งก็คือ "อยู่ ณ ที่นั้น" (being-
there) และในเมื่อตัวตนนี้ได้รับการปรากฏมาจากการสื่อสารก็แสดงว่าตัวตนสามารถเป็นที่รู้จัก
(become known) ว่า "อยู่ ณ ที่นั้น" ได้จากการเชื่อมโยงในความสัมพันธ์ดังกล่าว ไม่ใช่ว่ามีตัวตน
ที่อยู่ข้างนอกความสัมพันธ์อยู่ก่อนแล้วจึงค่อยเข้ามาทำความเข้าใจสัมพันธ์กับตัวตนอื่นภายหลัง
ปรากฏการณ์เช่นนี้ผู้วิจัยจะเรียกว่า "การได้รับความสัมพันธ์เชื่อมโยง" (connectedness) ซึ่งให้

หมายถึงปรากฏการณ์ที่ตัวตนหนึ่งรับรู้การมีอยู่ของตนโดยผ่านความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับผู้อื่นในการสื่อสาร ซึ่งเป็นการพูดคุยถึงสาระใด ๆ ก็ตามที่ทั้งสองฝ่ายสามารถพูดคุยและเกิดการยอมรับกันขึ้นได้ สารระดังกล่าวจึงต้องเป็นสิ่งที่มีความเป็นเหตุผลและความหมายอย่างใดอย่างหนึ่งแน่นอนเมื่อวิเคราะห์จากข้ออ้างของความสมเหตุผล (validity claims) ของฮาเบอร์มาส ดังนั้นเมื่อเราอยู่ในการสื่อสารที่เป็นการสื่อสารโดยสำเร็จผลในตัวของมันเอง (เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกัน) เราก็กำลังถูกเชื่อมโยงเข้าหากันกับผู้ที่เรากำลังคุยด้วย และเราก็รู้จักการดำรงอยู่ของตนเองโดยอาศัยการคุยได้ตอบจากอีกฝ่าย (เรา "ฟัง" เขา หรือ เขา "ได้ยิน" เรา) โดยเฉพาะทางโทรศัพท์ติดตามตัวก็เป็นการเชื่อมต่อที่ทำให้มนุษย์ "ใกล้" กัน แม้ว่าอาจจะอยู่ไกลกันในเชิงระยะทางที่กั้นระหว่างร่างกายก็ตาม

การใกล้กันเช่นนี้ หมายถึงอะไร หากสำรวจความหมายของมันโดยผ่านจากการเปรียบเทียบระหว่างการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวกับการสื่อสารรูปแบบอื่น อาจเห็นได้ชัดมากขึ้น เช่นหากเราต้องการพบปะพูดคุยกับนายกรัฐมนตรี การที่เราจะเข้าไปพูดคุยสนทนาโดยตรงแบบเผชิญหน้านั้น ก็เป็นไปได้ แต่ก็มีโอกาสที่จะถูกกั้นกลางด้วยเจ้าหน้าที่ที่ทำงานให้กับนายกฯ ได้ เช่นเรามีคำถามส่งต่อให้นายกฯ แสดงความคิดเห็น แต่คนที่นำคำตอบมาให้เรากลับเป็นเจ้าหน้าที่ผู้นั้น เราจึงไม่ได้สนทนากับนายกฯ โดยตรง หรือการจะพูดคุยโดยติดต่อไปที่โทรศัพท์ที่หน่วยงานของนายกฯ ใช้ก็ตาม ก็ยังมีโอกาสที่การไม่ได้เข้าไปพูดคุยโดยตรงเช่นนั้นเกิดขึ้นได้ แต่หากเราติดต่อผ่านนายกฯ ที่โทรศัพท์ติดตามตัวของเขา สภาพการณ์จะต่างออกไปทันที เพราะเราแน่ใจได้ว่าถ้ามีการรับสาย เราจะได้พูดคุยกับนายกฯ โดยตรงแน่นอน และถ้าเราใช้โทรศัพท์ติดตามตัวส่วนตัวของเรา ก็แน่ใจได้เช่นกันว่านายกฯ จะทราบว่าเป็นคนที่ต้องการจะคุยด้วย และหากว่าความมีเหตุผลจะเกิดขึ้นจากการสื่อสารอย่างที่ฮาเบอร์มาสกล่าวไว้ ก็แสดงว่าการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวนี้ก็เป็นหนึ่งในพื้นที่ที่เล็กที่สุดที่จะทำให้เกิดความมีเหตุผลดังกล่าว เพราะอาศัยหน่วยการสื่อสารที่เป็นองค์ประกอบน้อยที่สุด การ "ใกล้" กันที่ปรากฏในการติดต่อผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวเช่นนี้จะเป็นที่เราสามารถเข้าใจได้ไม่ยาก เราทราบอยู่แล้วว่าโทรศัพท์ติดตามตัวทำให้เกิดความสะดวกที่จะพูดคุยโดยตรงได้แบบนี้ เราจึงไม่ต้องกังวลต่อการที่เราจะพลาดการติดต่อกับคนที่เราต้องการจะติดต่อด้วย การใกล้กันเช่นนี้อาจเรียกได้ว่าเป็นการที่บุคคลสองคนได้เข้ามาพูดคุยกันโดยไม่ผ่านคนกลาง

จากตรงนี้ ผู้วิจัยมีคำถามว่า ทำไมเทคโนโลยีการสื่อสารที่พัฒนาโทรศัพท์ติดตามตัวจึงเล็งเป้าหมายที่จะทำให้เกิดปรากฏการณ์เช่นนี้ขึ้น ปรากฏการณ์เช่นนี้มีคุณค่าอย่างไร หรือก็คือถามว่า ทำไมจึงมีความสำคัญที่ควรจะเกิดขึ้นในการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวเพื่อให้เกิด

การ “ใกล้” กันเช่นนั้น ? บุคคลที่สื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวนั้น เขาอาจจะผ่านกระบวนการทำให้เป็นเอกลักษณ์ เช่นว่าระบบโทรศัพท์เป็นตัวบอกได้ว่า “ผู้ใด” กำลังติดต่อมา แต่ที่ผู้วิจัยเห็นว่านี่ยังไม่ใช่การอธิบายที่ตรงต่อการทำให้เป็นปัจเจก เพราะมันคือการทำให้เป็นเอกลักษณ์ แต่ตัวกระบวนการทำให้เป็นปัจเจกนั้นกำลังเกิดขึ้นในแง่ที่ว่า การสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวจะมีความหมายได้ก็ต่อเมื่อมีหน่วยบุคคลสองหน่วยขึ้นไปเป็นหน่วยที่เข้ามาในการสื่อสารนี้โดยประสบความสำเร็จ ซึ่งความสำเร็จเช่นนี้พบได้แน่ ๆ ในการติดต่อผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวที่มีประสิทธิภาพ อีกทั้งอาจจะมีโอกาสที่จะไม่พบในการติดต่อแบบอื่น

ผู้วิจัยเห็นว่า การเล่นบทบาทในหน่วยการสื่อสารตรงนี้กำลังเกิดขึ้นแน่นอนหากยอมรับว่าฮาเบอร์มาสและมิดอธิบายได้ถูกต้องในประเด็นนี้ และหากอธิบายในเชิงความสัมพันธ์แบบพื้นหลังจากไอด์แล้ว จะพบว่าหากต้องการให้ประสิทธิภาพของเทคโนโลยีการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวนี้เป็นไปได้สูงสุด ก็เท่ากับว่าทุกคนที่จะอยู่ในโลกแห่งการสื่อสารกับผู้อื่นก็ต้องมีโทรศัพท์ติดตามตัวนี้เป็นของตนอย่างที่ไม่ผู้อื่นจะมาใช้ของเราไม่ได้ และเราก็ไม่อาจไปใช้ของผู้อื่นได้ ในจุดนี้ความสัมพันธ์แบบพื้นหลังที่ไอด์เสนอมา ก็คงนำมาอธิบายได้ว่า เป็นสถานการณ์ที่ถ้าไม่เป็นไปตามตรรกะของประสิทธิภาพที่เร็วที่สุดในการสื่อสารแล้ว มนุษย์จะประสบความยากลำบากในการดำรงชีวิต เช่นอาจต้องเสียเวลาที่จะคอยให้คนอื่นไปตามคนที่เราต้องการคุยด้วยหากใช้โทรศัพท์บ้าน หรือต้องตรงไปหาคนที่เราต้องการคุยด้วยแบบเผชิญหน้าซึ่งก็ต้องเสียเวลาเดินทาง นี่แสดงว่าเทคโนโลยีโทรศัพท์ติดตามตัวนี้ สร้างความสัมพันธ์ของมนุษย์เครื่องจักร และโลกได้ในแบบที่มากกว่าเอ็มบอดีเมนต์อย่างไอด์อธิบายกับโทรศัพท์บ้านไปแล้ว ซึ่งคำถามจากข้างต้นนั้นก็ยังคงอยู่ นั่นคือ *ทำไมจึงควรเกิดสิ่งนี้ขึ้น ?*

แต่ก่อนที่จะตอบคำถามนี้ ผู้วิจัยมีเหตุผลที่จะกล่าวว่า การแยกออกเป็นหน่วยเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อระบบการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวนั่นเอง ถือเป็น “คุณค่า” อย่างหนึ่งในระบบนี้ หรือก็คือหากระบบโทรศัพท์ติดตามตัวปราศจากซึ่งการแยกหน่วยในการสื่อสารออกจากกันอย่างชัดเจนแล้ว จะไม่เป็นผลดีต่อระบบ แสดงว่าคุณค่าเช่นนี้เป็นสิ่งที่ระบบโทรศัพท์ติดตามตัวต้องการอย่างยิ่งยวดเพื่อให้การปฏิบัติงานของมันมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยไม่เห็นว่ามีทัศนคติจะบ่งชี้คุณค่านั้นได้เหมาะสมเท่ากับคำว่า “ปัจเจกภาพ” นั่นเอง นั่นคือปัจเจกภาพ (ของหน่วยที่แยกจากกันในการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัว แต่ตัวหน่วยนั่นเองเป็นสิ่งที่แบ่งไม่ได้อีกต่อไป) เป็น “คุณค่า” ที่ระบบเทคโนโลยีนี้ต้องการและขาดไม่ได้อย่างยิ่งด้วย การขาดไม่ได้นี้ ผู้วิจัยหมายถึงว่าหากขาดมันเสียแล้ว ระบบอุปกรณ์ปฏิบัติการหนึ่ง ๆ จะไม่สามารถทำงานได้ ซึ่งก็คือเราเห็นภาพได้ว่าระบบโทรศัพท์ติดตามตัวนั้นต้องการไม่ใช่แต่เพียงวัตถุที่นำมาทำเครื่องโทรศัพท์

หรือประสิทธิภาพในการใช้สื่อสารเท่านั้น "ความที่มันเป็นเครื่องโทรศัพท์ติดตามตัวของบุคคลเพียงคนเดียว ไม่อาจแยกออกได้อีกเป็นโทรศัพท์ติดตามตัวของใครอื่น" ก็เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้เช่นกัน ในการติดต่อสื่อสารที่ถึงตัวอย่างรวดเร็วที่สุด ซึ่งก็คือปัจเจกภาพ และในขณะเดียวกันก็ไม่ใช่ว่าปัจเจกภาพของเครื่องโทรศัพท์ติดตามตัวจะเป็น "สาเหตุ" ให้อุปกรณ์ปฏิบัติการดังกล่าวมีประสิทธิภาพดังกล่าวเกิดขึ้นได้ ทั้งอุปกรณ์ปฏิบัติการและปัจเจกภาพเองต่างขาดซึ่งกันและกันไม่ได้ เช่นถ้ามีแต่เครื่องโทรศัพท์ติดตามตัวแต่ไม่มีเทคโนโลยีระบบโทรศัพท์แบบนี้รองรับ เครื่องโทรศัพท์เครื่องนั้นก็อาจจะมีความหมายได้ว่าเป็น "โทรศัพท์ติดตามตัว" มันอาจจะกลายเป็นเพียงวัตถุไว้ใช้ในงานทับกระดาษแทนก็ได้

ผู้วิจัยตรวจสอบพบว่า ปัจเจกภาพในที่นี้ไม่ใช่ปริมาณ (quantity) ของผู้ติดต่อกันสองคนขึ้นไปที่แยกระยะห่างจากกัน หรือปริมาณของเครื่องโทรศัพท์ติดตามตัวสองเครื่องขึ้นไปที่แยกระยะห่างจากกัน เพราะนี่คือการเป็นสัณฐานที่คิดคำนวณได้ในเชิงจำนวน (numerical) อีกทั้งไม่ใช่คุณสมบัติ (quality) แบบความเป็นเอกลักษณ์ที่ว่าเป็นคุณสมบัติสำหรับหน่วยปัจเจกเพียงหน่วยเดียวที่สิ่งอื่นไม่อาจถือครองได้ เช่นการมองว่า คุณสมบัติ "การถือครองโทรศัพท์ติดตามตัวที่เป็นเฉพาะของนาย ก. เท่านั้น" เป็นคุณสมบัติของสารระคือนาย ก. แต่เพียงผู้เดียว ซึ่งทำให้ต้องบ่งชี้ให้ชัดเจนว่า ปัจเจกภาพที่ผู้วิจัยพูดถึงอยู่นี้ก็เป็นปัจเจกภาพอย่างแท้จริง เพียงแต่ไม่ใช่ปัจเจกภาพในแบบที่นักปรัชญาเคยรู้จักกันมาก่อนว่าสามารถอธิบายได้ด้วยการกำหนดเชิงปริมาณ (quantitative determination) หรือการกำหนดเชิงคุณสมบัติ (qualitative determination) ใดอย่างหนึ่ง ซึ่งปัจเจกภาพที่ผู้วิจัยค้นพบนี้ก็ได้อาจมาจากการสื่อสาร เพียงแต่ผ่านมาจากการใช้อุปกรณ์อย่างโทรศัพท์ติดตามตัวด้วย และผู้วิจัยก็เห็นว่านี่เป็นข้อจำกัดประการหนึ่งของทฤษฎีการสื่อสารของฮาเบอร์มาสที่ใช้ได้เฉพาะกับการสื่อสารแบบเผชิญหน้า ไม่อาจจะเข้ามาอธิบายปัจเจกภาพจากการสื่อสารแบบใช้โทรศัพท์ติดตามตัวได้ไปด้วย แนวทางดังกล่าวทำให้เขายังต้องเลือกการกำหนดแบบใดแบบหนึ่งในการค้นหาคำอธิบายปัจเจกภาพ โดยสุดท้ายเขาก็เลือกที่การกำหนดเชิงคุณสมบัติ (Habermas, 1992 : 154) ซึ่งผู้วิจัยจะได้กล่าวต่อไปว่านี่เป็นข้อจำกัดหนึ่งที่ทำให้ฮาเบอร์มาสไม่ประสบความสำเร็จในการอธิบายโดยตรงต่อปัจเจกภาพ อีกทั้งยังไปอธิบายสับสนกับการควบคุมตนเองดังที่อะนูลาเพียงพบด้วย

ปัจเจกภาพดังกล่าวเมื่อไม่ใช่ปัจเจกภาพจากการกำหนดเชิงปริมาณหรือคุณภาพแล้ว มันจะเป็นการกำหนดโดยรูปแบบใดกันแน่ ผู้วิจัยเห็นว่าควรที่จะเรียกว่าเป็นการกำหนดเชิงเทคโนโลยี (technological determination) โดยที่ความหมายของเทคโนโลยีในที่นี้หมายความตามคำว่าสารัตถะของเทคโนโลยีโดยไฮเดกเกอร์ ไม่ใช่ความหมายของเทคโนโลยีที่ว่า

วิทยาศาสตร์ประยุกต์ บัจเจกภาพในฐานะคุณค่าที่ได้จากการกำหนดเชิงเทคโนโลยีนี้ ผู้วิจัยพบว่า มีส่วนที่ต่างออกไปจากเดิม นั่นคือเมื่อระบบโทรศัพท์ติดตามตัวต้องการบัจเจกภาพในฐานะคุณค่าแบบนี้ บัจเจกภาพนี้มีอยู่ข้างนอกอยู่ก่อนการสื่อสารหรือไม่ จะเห็นได้ว่าไม่ใช่ เพราะบัจเจกภาพนี้มีในขณะเดียวกันกับที่เกิดการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัว เป็นสิ่งที่ถูกทำให้แนบติด (attached) ด้วยสาระสองสิ่งเข้าหากัน คือแนบตัวเครื่องโทรศัพท์ติดตามตัวและเจ้าของเครื่องเข้าด้วยกันในหน่วยการสื่อสาร ซึ่งเมื่ออธิบายจากความสัมพันธ์ของมนุษย์ เครื่องจักร โลก แล้ว จะเห็นได้ว่าการแนบติดดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์แบบเอ็มบอดี้เมนต์นั่นเอง

ที่ว่าไม่ใช่เพียงแค่นี้ เพราะบัจเจกภาพที่มีในขณะนั้น ยังต้องการการแนบติดระหว่างตัวเครื่องโทรศัพท์ติดตามตัวและเจ้าของเครื่องของคุณสนทนาอีกฝ่ายด้วย การแนบติดนี้เป็นไปในฐานะถูกกระทำจากสภาวะที่อยู่ในเทคโนโลยีโทรศัพท์ติดตามตัว ไม่ใช่มองว่ามันเองกระทำการแนบติดกันเองได้ระหว่างเจ้าของเครื่องกับตัวเครื่อง เพราะฉะนั้น การแนบติดในที่นี้จึงไม่ใช่การกระทำที่เรียกว่า การแนบติด (attach) แต่เป็นการถูกกระทำจากสภาวะของเทคโนโลยีที่ต้องเรียกว่า การถูกทำให้แนบติด (attachedness) จึงอธิบายในที่นี้ได้ว่าบัจเจกภาพตรงนี้เป็นคุณค่าที่พิจารณาได้จาก attachedness และก็เกิดในความสัมพันธ์พื้นหลังที่ต้องการ attachednesses รวมจากทั้งสองฝ่ายหรือมากกว่าที่อยู่ในการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัว บัจเจกภาพที่มีขึ้นจึงเป็นคุณค่าของการที่แต่ละหน่วยในการสื่อสารนั้นได้ติดต่อโดยตรงและโดยรวดเร็วที่สุดกับอีกหน่วยการสื่อสารที่เข้าต้องการจะติดต่อด้วย ภาพเช่นนี้เห็นได้ว่าไม่ใช่การกระทำของมนุษย์แต่ละคนที่อยู่ในการสื่อสารจะเลือกทำขึ้นเองได้โดยไม่ต้องอิงอาศัยในความสัมพันธ์ร่วมกัน จึงเห็นได้ว่าเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจากอัตวิสัยร่วม (intersubjectivity) อีกทั้งเป็นความสัมพันธ์แบบพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน (interdependence) ซึ่งเข้าใจได้ในเชิงการกระทำ ไม่ใช่การจ้องดูเพื่อพินิจวิเคราะห์ในเชิงความรู้แบบทฤษฎี การอธิบายเช่นนี้จึงมีปัจจัยสำคัญที่มาจากความคิดหลังอภิปรายอยู่ด้วย

จากการพิจารณาในอุปกรณ์ปฏิบัติการของโทรศัพท์ติดตามตัวนั้น ทำให้เห็นได้ว่า นำมาซึ่งมโนทัศน์อย่างใหม่ของบัจเจกภาพ ซึ่งผู้วิจัยเรียกว่า “บัจเจกภาพแบบติดตามตัว” (mobile individuality) การมีมโนทัศน์ดังกล่าวของบัจเจกภาพ หมายถึงการที่บัจเจกภาพถูกบ่งในพื้นที่แบบความสัมพันธ์ สิ่ง ก อิงจากสิ่ง ข และสิ่งข ก็อิงจากสิ่ง ก การอิงกันนี้เป็นไปในเชิงการทำหน้าที่ในอุปกรณ์ปฏิบัติการ เป็นคุณค่าเชิงอุปกรณ์ (instrumental value) เช่นเดียวกันกับที่โทรศัพท์ติดตามตัว A อิงในความสัมพันธ์กับโทรศัพท์ติดตามตัว B และความสัมพันธ์นี้ก็คืออุปกรณ์ปฏิบัติการซึ่งในที่นี้คือเทคโนโลยีการสื่อสารสมัยใหม่ การอิงกันเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้

เพื่อไม่ให้เกิดการไร้คุณค่าของโทรศัพท์ที่ติดตามตัวที่จะหลุดจากความหมายของมันแปรเปลี่ยนเป็น สัตภาพแบบอื่น นอกจากนี้ในปัจเจกภาพแบบติดตามตัวยังพบได้ว่ามีมีโนทัศน์ “ความสามารถ ทำงานกับตัวมันเองในลักษณะการเดียวกันกับที่ทำงานกับสิ่งอื่น” รวมด้วย นั่นคือไม่เคยมีครั้งใด ในอุปกรณ์ปฏิบัติการแบบนี้ที่จะพบมีโนทัศน์ “การที่โทรศัพท์ที่ติดตามตัวเครื่องนั้นติดต่อเข้าหาตัว มันเองในขณะที่เดียวกันกับที่ติดต่อกับเครื่องอื่น” เพราะหากตรรกะของประสิทธิภาพเทคโนโลยีของการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ที่ติดตามตัวจะทำงานได้ มันต้องใช้ติดต่อเข้าหากับอีกเครื่องหนึ่ง (หรือ หลายเครื่องอื่น ๆ) เสมอแบบพุ่งออกไปทิศทางเดียวจากตัวมัน นี่แสดงว่าการเปิดเผยจากสารัตถะของเทคโนโลยีโทรศัพท์ที่ติดตามตัวนี้ สามารถปิดบังภาพเปิดเผยของการติดต่อเข้าหาตนเองได้ ทว่าการไม่อาจติดต่อเข้าหาตนเองได้นี้ก็มีฐานะเรดิ-ทิว-แฮนด์โดยตลอด หรือก็คือมันถอนตัวมันออกจากการรับรู้ของเราตลอดเวลาที่เราเข้าใจการใช้โทรศัพท์ที่ติดตามตัวเพื่อพูดคุยกับผู้อื่น แต่ถึงแม้เราไม่ได้รับรู้โดยตรง มันก็มีอยู่และซ่อนตัวอยู่เสมอเพื่อให้ประสิทธิภาพการทำงานของโทรศัพท์ที่ติดตามตัวนั้นเป็นไปได้ในระบบการสื่อสาร ลักษณะเช่นนี้เองที่เป็นสิ่งที่ฮาร์แมนค้นหาในฐานะปัจเจกภาพของสาเหตุที่ทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นสัตภาพ

เมื่อตีความในแนวคิดที่ว่าสิ่งนั้นเป็นคุณค่าที่อุปกรณ์ปฏิบัติการอาศัยให้อุปกรณ์ปฏิบัติการนั่นเองเป็นไปได้ ทว่ามันไม่ได้มีอยู่ก่อนในฐานะทางภววิทยา ปัจเจกภาพแบบนี้จึงไม่ได้มีลักษณะของการเป็นคุณสมบัติที่เป็นแก่นสารัตถะ (essential properties) ของสัตภาพ แต่เป็นคุณค่าของการที่สัตภาพหนึ่ง ๆ เป็นเอก ไม่สามารถแทนที่ได้ ไม่อาจแบ่งออกเป็นหน่วยอื่นอีกได้ ในอุปกรณ์ปฏิบัติการนั้น ๆ เอง และมีคุณค่าเชิงอุปกรณ์ต่ออุปกรณ์ปฏิบัติการนั่นเองด้วย เมื่อไม่ได้เป็นคุณสมบัติที่เป็นแก่นสารัตถะแล้ว ก็แสดงว่าไม่ได้เป็นเหมือนโมนาดที่คงที่เป็นสัตปัจเจกที่ไม่อิงกับสิ่งใด และไม่ได้เป็นแบบแฮคเซยตีในฐานะคุณลักษณะอย่างหนึ่งที่ติดกับโมนาด หรือเป็นสัตภาพอย่างหนึ่งของสัตปัจเจก ปัจเจกภาพแบบติดตามตัวไม่อาจได้รับการพิจารณาในพื้นที่แบบสัมบูรณ์นี้ได้ แต่ต้องพิจารณาในพื้นที่ของความสัมพันธ์ อย่างที่ว่าเมื่อโทรศัพท์ที่ติดตามตัว A ติดต่อกับโทรศัพท์ที่ติดตามตัว B ปัจเจกภาพที่เกิดขึ้นก็ไม่อาจจะพิจารณาได้จากคุณสมบัติของเครื่องโทรศัพท์ที่ติดตามตัวเครื่องใดเครื่องหนึ่งเพียงลำพัง ทว่าเมื่อเกิดกระทำเชิงการปฏิบัติด้วยการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ที่ติดตามตัวเครื่อง A ผ่านไปที่เครื่อง B แล้ว ในความสัมพันธ์เชิงสะท้อนกลับแล้ว ก็ชี้ได้ว่าเครื่อง B กำลังอยู่ในความสัมพันธ์กับเครื่อง A ด้วย ปัจเจกภาพจึงไม่อาจจะพิจารณาได้ ณ พื้นที่ที่ A ครองอยู่โดด ๆ แต่พิจารณาที่ความสัมพันธ์เชิงสะท้อนกลับระหว่าง A กับ B ปัจเจกภาพของ A จึงดูเหมือนจะเคลื่อนที่ในความสัมพันธ์เช่นนั้นแต่ในขณะที่เดียวกันก็ติดตามตัว A ไปด้วย เพราะอุปกรณ์ปฏิบัติการในเทคโนโลยีการสื่อสารนั้นขาดปัจเจกภาพของมันไม่ได้ และ

ถ้าขาดไป เครื่องโทรศัพท์ติดตามตัว A ก็ย่อมหมดทั้งคุณค่าและความหมายในระบบอุปกรณ์ปฏิบัติการเดิมไปด้วยเช่นกัน

จุดนี้ก็ยิ่งทำให้เห็นความผิดพลาดของความคิดแบบอภิปรัชญาที่มีแนวทางการยอมรับว่าพื้นที่เป็นแบบสัมบูรณ์ที่บ่งถึงได้ในแบบจำลองบุรุษที่สาม ทว่าพื้นที่ในอุปกรณ์ปฏิบัติการที่ประยุกต์จากปรากฏการณ์วิทยาแบบไฮเดกเกอร์นั้น เป็นไปตามความคิดหลังอภิปรัชญาที่เป็นพื้นที่ของความสัมพันธ์อิงอาศัยกันระหว่างสัตภาพแต่ละสัตภาพ รวมทั้งระหว่างสัตภาพกับดาไซน์ด้วย สัตว์ทั้งหลายจึงได้รับการเปิดเผยว่าเป็นตัวมันเองได้โดยการอยู่ร่วมกับสิ่งอื่น รวมทั้งการเป็นตัวตน (selfhood) ของสัตปัจเจกอย่างดาไซน์นั้นจึงมีลักษณะของการเป็นสิ่งอื่นอยู่พร้อมกันไปด้วย จึงเห็นได้ว่าเมื่อนำมาตีความในอุปกรณ์ปฏิบัติการแล้ว ปัจเจกภาพของแต่ละสัตภาพจะได้รับการเปิดเผยได้ก็เมื่ออยู่ในความสัมพันธ์กับสิ่งอื่น เช่นปัจเจกภาพของ ก จะเปิดเผยได้ก็ต่อเมื่ออยู่ร่วมกับสิ่งอื่นที่ไม่ใช่ ก ปัจเจกภาพของ ก จึงเปิดเผยอยู่แล้วเมื่อพิจารณากับปัจเจกภาพของ ข และในทางกลับกัน ปัจเจกภาพของ ข ก็เปิดเผยอยู่แล้วเมื่อพิจารณากับปัจเจกภาพของ ก ไม่ได้เป็นภาพเดิมที่ว่าปัจเจกภาพของ ก หรือปัจเจกภาพของ ข จะดำรงอยู่ก่อนอย่างคงที่ในตัวของมันเองโดยเป็นเอกเทศจากความสัมพันธ์แล้วรอให้มีแบบจำลองการอธิบายใด ๆ เช่นแบบจำลองของสาระที่เป็นเนื้อสาร+แบบ เข้าไปอธิบายมันออกมา เพราะถ้าเป็นแบบนี้ก็จะกลับไปเป็นการใช้ความคิดแบบอภิปรัชญาเดิมที่จะพบปฏิทรรศน์ ปัจเจกภาพในความสัมพันธ์นี้ ผู้วิจัยพูดเพิ่มเติมคือในส่วนที่ว่าการอิงอาศัยกันนั้นถ้าตีความในแบบอุปกรณ์ปฏิบัติการแล้ว จะพบว่ามันเป็นการถูกทำให้แนบติดในความหมายที่ว่าในระบบอุปกรณ์ปฏิบัติการต้องการให้สัตภาพอยู่ในบริบทหนึ่ง ๆ เพื่อให้เกิดปรากฏการณ์การมีความหมาย เช่นค้อนกับตะปูจะต้องถูกทำให้แนบติดกันในบริบทของงานช่างเพื่อที่ว่ามันจะได้มีความหมายว่ามันเป็นสัตภาพในฐานะค้อน กับสัตภาพในฐานะตะปู และเมื่อกำลังทำงานการตอกตะปูหนึ่งตัวด้วยค้อนหนึ่งอัน ทว่าสัตภาพเหล่านี้ไม่ได้จะกระทำการแนบติดด้วยตัวมันเอง เพราะมันได้ถูกทำให้แนบติดจากระบบอุปกรณ์ปฏิบัติการในงานช่าง และมันก็ไม่อาจจะมึมนอกเป็นส่วนหนึ่งของตัวมันได้ เช่นการที่ค้อนตอกตัวมันเองโดยไม่มีตะปูอยู่ในความสัมพันธ์ หรือการที่ตะปูถูกตัวมันเองตอกโดยไม่มีค้อนอยู่ในความสัมพันธ์

จึงเห็นได้ว่า ปัจเจกภาพในการอธิบายนี้ต่างออกไปจากปัจเจกภาพแบบเดิม ๆ ตรงที่ว่ามันเป็นคุณค่าที่เกิดขึ้นในการถูกกระทำจากระบบอุปกรณ์ปฏิบัติการ หรือที่เปิดเผยจากสสารัตถะของเทคโนโลยี โดยทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า จะเป็นปัจเจกภาพที่อธิบายได้เฉพาะ

ปัจเจกภาพของปัจเจกบุคคลเท่านั้น ดังที่จะได้อธิบายในส่วนต่อไปด้วยว่าก็ใช้อธิบายปัจเจกภาพของปัจเจกวัตถุได้เช่นกัน

4.2.2 การทำให้เป็นปัจเจกโดยผ่านปฏิบัติการของโทรศัพท์ติดตามตัว

ผู้วิจัยยังค้างคำถามที่ว่า ทำไมจึงต้องการให้ประสิทธิภาพของเทคโนโลยีการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวนี้เป็นไปได้สูงสุดอย่างที่ทำให้เกิดความรวดเร็วที่หน่วยการสื่อสารสองหน่วยขึ้นไปมาอยู่ใกล้กัน เราอาจจะลองจินตนาการสถานการณ์ต่อไปนี้

นายสมคิดต้องการคุยกับนายสมภพเพื่อให้ นายสมภพส่งคืนหนี้สินที่เคยยืมตนไป หากนายสมคิดต้องการคุยโดยตรงและตรงไปหานายสมภพ ณ ที่ทำงาน โดยคาดหวังว่าจะคุยเรื่องหนี้สินดังกล่าวแบบถึงตัว อาจเป็นไปได้ที่จะมีรูปการณ์ที่นายสมภพเห็นนายสมคิดเดินมาแต่ไกล และไม่ต้องการจะคุยด้วยจึงหลบหน้าด้วยการซ่อนตัวหรือหนีออกไปจากที่นั้นโดยที่นายสมคิดก็ไม่ได้เห็นการหลบซ่อนนี้เลย แน่แน่นอนว่าการติดต่ออย่างที่นายสมคิดต้องการนั้นไม่ได้เกิดขึ้น และนายสมคิดก็ไม่สามารถแน่ใจได้อย่างเต็มที่ว่าการที่เขาไม่พบเจอนายสมภพนั้นเพราะนายสมภพหลบหนีไปก่อนแล้ว ดังนั้น นอกจากสภาพการณ์เช่นนี้จะไม่มี การติดต่อเกิดขึ้นแล้ว ก็กล่าวได้ว่าไม่มีการได้รับความสัมพันธ์เชื่อมโยงเกิดขึ้นระหว่างทั้งสองคนนี้ด้วย เพราะการที่นายสมคิดไม่พบนายสมภพเช่นนั้นไม่สามารถทำให้มีการอนุমানนัยหรือความหมายใด ๆ อย่างชัดเจนได้เลย

วันต่อมา นายสมคิดคิดว่านายสมภพน่าจะต้องอยู่ที่บ้าน จึงติดต่อไปที่โทรศัพท์บ้านของนายสมภพ ปรากฏว่าไม่ได้มีการรับสายเกิดขึ้น แต่นี่ก็ไม่สามารถทำให้นายสมคิดอนุমানได้อย่างแน่ใจว่าเป็นเพราะนายสมภพไม่อยู่บ้าน เพราะเขาอาจอยู่ ณ ที่นั้นแต่ไม่กล้ารับสายโดยคาดได้ถูกต้องว่าเป็นสายของนายสมคิดที่เขาไม่เต็มใจจะรับก็ได้ รวมทั้งไม่สามารถอนุমানได้ด้วยว่านายสมภพอยู่ต่อหน้าโทรศัพท์แล้วไม่ยอมรับสายเช่นกัน ก็เพราะที่ไม่ได้มีการรับสายนั้นอาจเพราะนายสมภพไม่อยู่บ้านจริง ๆ ก็ได้ ดังนั้น ในกรณีโทรศัพท์ที่ไม่ติดตามตัวเช่นนี้ก็มีกรณีของการไม่มี การติดต่อ รวมทั้งไม่มีการได้รับความสัมพันธ์เชื่อมโยง

ทว่าสิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นในกรณีของโทรศัพท์ติดตามตัวหรือไม่ หากนายสมคิดใช้โทรศัพท์ติดตามตัวของตนเพื่อติดต่อกับโทรศัพท์ติดตามตัวของนายสมภพ และพบว่านายสมภพไม่รับสายแล้ว มีความเป็นไปได้บ้างที่นายสมคิดจะอนุমানเป็นอย่างอื่นนอกจากการรู้ว่านายสมภพไม่ต้องการที่จะพูดคุยหรือไม่มีเวลาที่จะให้ความใส่ใจที่จะพูดคุยกับตนจริง ๆ หากเทคโนโลยีโทรศัพท์ติดตามตัวในอนาคตทำให้เราสามารถรับทุกสายที่เรียกเข้าได้ไม่ว่าอยู่ใน

สถานการณ์ใดนอกจากเราเสียชีวิตนั้น ก็แสดงว่าทุกเวลาที่เรายังคงมีชีวิตอยู่เราจะต้องเชื่อมโยงกับผู้อื่นในโลกของการสื่อสารตลอด ในกรณีข้างต้นเราจึงเห็นได้ว่าแม้ไม่มีการติดต่อเกิดขึ้นเพราะนายสมภพปฏิเสธที่จะรับสายนั้น แต่ก็เห็นได้ว่าการได้รับความสัมพันธ์เชื่อมโยงเกิดขึ้นแล้ว เพราะการไม่รับสายของนายสมภพนั่นเองกำลังส่งนัยบางอย่างให้นายสมคิดทราบ ในกรณีนี้เรากล่าวอย่างเต็มปากไม่ได้ว่าไม่ได้มีการสื่อสารเกิดขึ้น เพราะมันมีนัยบางอย่างที่ส่งมาถึงนายสมคิดเรียบร้อยแล้ว จากตรงนี้จะเห็นว่าที่เข้าใจลักษณะพิเศษของโทรศัพท์ติดตามตัวว่า เป็นตัวที่รับประกันการได้รับความสัมพันธ์เชื่อมโยงได้ตลอดเวลาแม้จะเกิดขึ้นตอนที่การติดต่อไม่สำเร็จก็ตาม โดยที่โทรศัพท์บ้านหรือสาธารณะไม่ได้มีลักษณะการรับประกันเช่นนี้ รวมถึงการติดต่อสื่อสารแบบเผชิญหน้าด้วย โทรศัพท์ติดตามตัวจึงเป็นตัวรับประกันว่าจะไม่มีบุคคลผู้ใดเลยที่มีการหนีออกไปจากการสื่อสารได้แม้เขาไม่ต้องการหรือไม่เต็มใจก็ตาม

ในกรณีสุดท้ายนี้เองที่นายสมคิดและนายสมภพมีความใกล้เคียงกัน การใกล้เคียงเช่นนี้เป็นลักษณะที่เกิดขึ้นจากระบบเทคโนโลยีของโทรศัพท์ติดตามตัว อย่างที่ว่าถ้าใช้มันในการติดต่อสื่อสารแล้ว แม้การติดต่อนั้นจะไม่เกิดขึ้น แต่การได้รับความสัมพันธ์เชื่อมโยงจะเป็นสิ่งที่รับประกันว่าเกิดขึ้นทุกครั้งแม้การติดต่อจะไม่สำเร็จ (disconnection) จึงมีคำถามต่อมาก็คือ ทำไมการสื่อสารผ่านเทคโนโลยีสมัยใหม่เช่นนี้จึงต้องรับประกันนัยของการได้รับความสัมพันธ์เชื่อมโยงอย่างนั้น หรือก็คือผู้ที่ปลายติดต่อไปดูเหมือนจะต้องได้รับข้อความบางอย่างส่งสารกลับมาแม้เมื่อการติดต่อล้มเหลว หรือก็คือการสื่อสารกันได้แม้การติดต่อจะเกิดความล้มเหลวก็ตาม ทำไมจึงควรเกิดขึ้น ภาพเช่นนี้ดูราวกับว่าระบบเทคโนโลยีโทรศัพท์ติดตามตัวต้องการการควบคุมให้ปัจเจกบุคคลอยู่ในพื้นที่ของโลกแห่งการสื่อสารตลอดเวลา อีกทั้งต้องการประสิทธิภาพของการกำหนดได้ทันทีว่าบุคคลผู้หนึ่งเป็นใครที่ไม่ใช่คนอื่น ทำไมการสื่อสารแบบนี้จึงเน้นมิติความสำคัญของบุคคลอย่างที่ต้องเป็นปัจเจกบุคคลราวกับว่าตัวการสื่อสารนั่นเองเป็นตัวการที่กระทำ "การทำให้เป็นปัจเจก" ให้มีความเด่นชัดอย่างมาก

ผู้วิจัยเห็นว่าคำตอบน่าจะอยู่ที่ประสิทธิภาพของเทคโนโลยีการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวนี้เองที่ต้องการให้หน่วยการสื่อสารที่ใช้เทคโนโลยีนี้ต้องถูกทำให้แนบติดกับเครื่องมือสื่อสารประจำของตนที่มีข้อมูลของเขาอยู่ดังที่อธิบายข้างต้น ผู้วิจัยใช้การอธิบายสารัตถะของเทคโนโลยีแบบไฮเดกเกอร์มาอธิบายในจุดนี้ก็พบว่า นี่เป็นการเปิดเผยอย่างหนึ่งของสารัตถะดังกล่าว นั่นคือทำให้การดำรงอยู่ของมนุษย์ที่ดำรงชีวิตในสังคมแห่งการสื่อสารนี้ถูกเปิดเผยว่าเป็นหน่วยปัจเจกในการสื่อสารที่ถูกกำหนดตำแหน่ง (positioned individuals) หรืออาจจะอธิบายว่าเป็นหน่วยทรัพยากรที่ให้เทคโนโลยีโทรศัพท์ติดตามตัวดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งนี่

ก็แสดงว่าการทำให้เป็นปัจเจกในที่นี้ไม่ได้เป็นกระบวนการเชิงสาเหตุที่ทำให้เกิดผลลัพธ์ แต่เป็นกระบวนการเกิดขึ้นซึ่งคุณค่าที่ระบบเทคโนโลยีต้องการ จริงอยู่ถ้าอธิบายจากสาร์ตตะของเทคโนโลยีที่ทำให้มนุษย์ที่อยู่ในสังคมเทคโนโลยีสมัยใหม่นั้นต้องกลายเป็นหน่วยทรัพยากรพร้อมใช้ที่ต้องรับประกันความมีประสิทธิภาพของการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัว อย่างที่ว่ามันจะจะถูกกำหนดให้ต้องกลายเป็นหน่วยที่เปิดเผยแต่ละหน่วยว่าเป็นหนึ่งหน่วยสัตภาพที่จะถูกคิดคำนวณ แต่หน่วยสัตภาพเชิงจำนวนพวกนี้ถือเป็นผลลัพธ์ของสาเหตุคือการเปิดเผยของสาร์ตตะของเทคโนโลยีสมัยใหม่ แต่เนี่ยยังเป็นเพียงกระบวนการแยกแยะเป็นหน่วยต่างหากจากกัน (separation) ไม่ใช่การทำให้เป็นปัจเจก เพราะการทำให้เป็นปัจเจกที่เกิดขึ้นตรงนี้เป็นารรับประกันประสิทธิภาพว่าการแยกแยะเป็นหน่วยต่างหากจากกันเช่นนั้นจะทำให้การติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวที่เป็นไปได้รวดเร็วที่สุด การทำให้เป็นปัจเจกตรงนี้จึงมองได้ว่าเป็นกระบวนการเกิดขึ้นซึ่งคุณค่า ไม่ใช่กระบวนการของสาเหตุ-ผลลัพธ์ และก็ไม่ใช่บทบาทของการทำหน้าที่อย่างให้ออกเรนตีให้พรรคนะไว้ว่าสามารถตีความได้จากไฮเดกเกอร์ เมื่อคุณค่าดังกล่าวเกิดขึ้นในการทำให้เป็นปัจเจกแล้ว สิ่งรับประกันว่าจะเกิดขึ้นอย่างสำเร็จได้แน่คือการสื่อสารที่มีนัยอย่างใดอย่างหนึ่งแน่นอน แม้ว่าครั้งใดที่เกิดการติดต่อที่ไม่สำเร็จขึ้นก็พบว่ามันมีบางประการที่สามารถอนุมานออกมาได้อยู่ดังตัวอย่างสมมติข้างต้น และคุณค่าเช่นนี้ไม่อาจพบได้ในระบบโทรศัพท์บ้านหรือโทรศัพท์สาธารณะ หรือก็คือกล่าวได้ว่าเทคโนโลยีโทรศัพท์แบบเก่าพวกนี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากการเปิดเผยของสาร์ตตะในเทคโนโลยีสมัยใหม่

อย่างไรก็ดี กระบวนการนี้ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างที่ว่ามันเป็นสาเหตุที่มีผลลัพธ์ออกมาเป็นหน่วยปัจเจกในการสื่อสารที่ถูกกำหนดตำแหน่ง บุคคลที่อยู่ในสถานะนี้ไม่ได้ถูกบังคับให้ต้องมาเป็นแบบนี้แต่อย่างใด เพราะนี่คือการเข้าใจกระบวนการเหล่านี้ในเชิงการกระทำ (actional) อย่างที่ว่าผู้สื่อสารกระทำการเป็นหน่วยปัจเจกในการสื่อสารโดยตอบโต้กับอีกฝ่ายหนึ่ง เขาไม่ทันได้รู้ตัวว่าหน่วยที่ถูกกำหนดตำแหน่งของเขานั้นกำลังเป็นสัดแบบเครื่องมือให้ระบบเทคโนโลยีการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวได้ทำงานของมันอย่างมีประสิทธิภาพเต็มที่ ทว่าเขาสามารถรู้จักการถูกกำหนดตำแหน่งเช่นนั้นได้จากพฤติกรรมสื่อสารของเขานั้นเองที่รู้ว่าตนเองอยู่ในหน่วยของการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัว เขาไม่ได้กำลังรู้จักสิ่งนั้นจากการตั้งตัวตนที่กระโดดออกมาจ้องมองตนเองในขณะที่สื่อสารไปด้วยในมุมมองแบบบุรุษที่หนึ่ง-บุรุษที่สาม แต่อย่างไรก็ดี ในครั้งนี้กล่าวได้จริง ๆ แล้วว่า การรู้จักปัจเจกภาพของหน่วยปัจเจกในการสื่อสารที่ถูกกำหนดตำแหน่งนั้นเป็นไปได้โดยตรง ความเป็นไปได้โดยตรงนี้เกิดขึ้นเพราะสามารถอธิบายได้แล้วว่าปัจเจกภาพในที่นี้แสดงตัวเป็นคุณค่าในระบบเทคโนโลยีการสื่อสารดังกล่าว จากที่มันไม่เคยเกิดขึ้นอย่างประสบความสำเร็จในการสื่อสารแบบเผชิญหน้าอย่างทีฮาเบอร์มาอธิบาย

อีกประเด็นหนึ่งที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ออกมาได้จากการทำให้เป็นปัจเจกด้วยการอธิบายแนวนี้ก็คือทั้งปัจเจกบุคคลและปัจเจกวัตถุสามารถอธิบายออกมาได้ด้วยเส้นทางของคำอธิบายแบบเดียวกัน นั่นคือเป็นแนวคิดเชิงปฏิบัตินิยมที่ทำให้สิ่งปัจเจกทั้งสองแบบกลายเป็นมีฐานะเดียวกัน คือฐานะของการเป็นวัตถุแบบเครื่องมือเครื่องใช้ หรือก็คือเป็นหน่วยทรัพยากรให้กับอุปกรณ์ปฏิบัติการ ซึ่งในจุดนี้ผู้วิจัยพัฒนามากขึ้นกว่าที่โอด์เสนอไว้ นั่นเพราะในขณะที่โอด์พูดถึงว่ามนุษย์กับเครื่องจักรอยู่ในความสัมพันธ์อย่างใดอย่างหนึ่งต่อกันนั้น ในแง่มุมของผู้วิจัยนี้ก็ทำให้เห็นได้ว่าหากมองจากสายตาของอุปกรณ์ปฏิบัติการของโทรศัพท์ติดตามตัวแล้ว หน่วยของมนุษย์ที่มีปัจเจกภาพแบบติดตามตัวก็เป็นหน่วยทรัพยากรอย่างหนึ่งที่ขาดไม่ได้ และในอุปกรณ์ปฏิบัติการอื่น ๆ เช่นที่มนุษย์ลงมือทำและมีสภาพที่อยู่ในบริบทของงานนั้น คุณค่าปัจเจกภาพของสิ่งปัจเจกเหล่านั้นก็ขาดไม่ได้ในบริบทของงานด้วย ดังเช่นที่อธิบายตัวอย่างของค้อนกับตะปูไปนั่นเอง

และจากที่โอด์กล่าวถึงปรากฏการณ์วิทยาว่าด้วยอุปกรณ์ปฏิบัติการ เพื่อแสดงว่าการที่มนุษย์เข้ามามีความสัมพันธ์กับเครื่องมือเหล่านั้นทำให้ การรับรู้ของมนุษย์มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบ เช่นการใช้โทรศัพท์บ้านก็จะมีปรับเปลี่ยนการรับรู้ของมนุษย์ นั่นคือไม่เกิดความรู้สึกว่าอยู่ไกลกันจนไม่สามารถพูดคุยกันให้ได้ยินได้ โทรศัพท์ติดตามตัวก็มีลักษณะนี้ปรากฏเช่นกันคือการสนทนากันได้โดยไม่รู้สึกรู้ว่าอยู่ไกลจากกัน ทว่าโทรศัพท์ติดตามตัวมีการเปลี่ยนแปลงการรับรู้ที่มากกว่านี้ด้วย นั่นเพราะจุดที่ต่างออกไปของสถานการณ์ดำรงอยู่ของมนุษย์ท่ามกลางเทคโนโลยีที่ต่างกันสองแบบนี้ เป็นไปโดยต่างกัน นั่นคือมนุษย์ในสังคมเทคโนโลยีสมัยใหม่จะถูกเปิดเผยว่าเป็นหน่วยที่จำเป็นต้องเป็นหน่วยปัจเจกในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด และมนุษย์แต่ละคนก็ต้องเป็นผู้จัดระเบียบตนเองให้คงเป็นหน่วยปัจเจกเช่นนี้เสมอด้วยเมื่ออยู่ในระบบการสื่อสารแบบโทรศัพท์ติดตามตัว แต่การจัดระเบียบตนเองนี้ไม่ใช่การที่มนุษย์ผู้หนึ่งจะถูกขืนมาทำด้วยความเต็มใจหรือด้วยความไม่เต็มใจใด ๆ ทั้งสิ้น นั่นเพราะการครอบคลุมของสารัตถะของเทคโนโลยีสมัยใหม่ในโทรศัพท์ติดตามตัวนั่นเองเปิดเผยภาพที่ว่ามนุษย์ในการสื่อสารนี้ทุกคนต่าง "พร้อม" เสมอที่จะวางตัวเป็นปัจเจกบุคคลในหน่วยการสื่อสารที่จะช่วยให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงการรับรู้ของมนุษย์จากโทรศัพท์ติดตามตัวในสังคมเทคโนโลยีสมัยใหม่นี้ ไม่เพียงแต่ทำให้คู่สนทนาไม่ทันคิดว่าตนอยู่ห่างจากกันในระยะทางเท่านั้น แต่เปลี่ยนแปลงการที่มนุษย์จะรับรู้ซึ่งกันและกันด้วย นั่นก็คือการรับรู้ที่เราแต่ละคนพร้อมเสมอที่จะเป็นปัจเจกบุคคลในหน่วยการสื่อสาร การดำรงอยู่ของมนุษย์จึงมีความหมายว่าเป็นหน่วยในเชิงคุณค่าที่เรียกว่าเป็นปัจเจกบุคคลผู้ที่พร้อมจะทำให้การสื่อสารด้วยอุปกรณ์เทคโนโลยีสมัยใหม่เป็นไปโดยมีประสิทธิภาพมากที่สุด

4.3 ข้อโต้แย้งเพื่อปกป้องการอธิบายด้วยอุปกรณ์ปฏิบัติการของโทรศัพท์ติดตามตัว

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะให้คำอธิบายว่าอุปกรณ์ปฏิบัติการของโทรศัพท์ติดตามตัว ซึ่งแสดงให้เห็นมโนทัศน์ของปัจเจกภาพในฐานะคุณค่าอย่างหนึ่งนั้น จะสามารถตอบโจทย์ปัญหาของงานวิจัยชิ้นนี้ได้อย่างไรบ้าง มีข้อโต้แย้งมากกว่าการอ้างเหตุผลของนักปรัชญาคนก่อน ๆ ใดๆ รวมทั้งจะมีข้อโต้แย้งเพื่อตอบโต้กับข้อโจมตีที่อาจจะมีขึ้นได้กับการอธิบายด้วยอุปกรณ์ปฏิบัติการของโทรศัพท์ติดตามตัวนี้

4.3.1. การอธิบายได้โดยตรงต่อปัจเจกภาพ

ในการที่ฮาเบอร์มาสถุกะบุลาเพียกล่าวหาว่าสับสนในการอธิบายปัจเจกภาพกับการควบคุมตนเองนั้น นั้นเพราะในการสื่อสารแบบเผชิญหน้าตามปกติ นั้น ผู้ที่เข้ามาอยู่ในหน่วยของการสื่อสารเป็นผู้ส่งสารและรับสารนั้น ไม่ได้มี "อุปกรณ์" ไต ๆ อื่นที่ใช้ในการสื่อสาร นอกเหนือไปจากการดำรงอยู่ของร่างกายของพวกเขาที่อยู่ในการกระทำเชิงการสื่อสารนั้น ๆ การติดต่อสื่อสารจึงต้องการการเล่นบทบาทของผู้ส่งสาร-รับสารอย่างเต็มที่โดยอธิบายได้แบบในความสัมพันธ์ "I+me" ฮาเบอร์มาสจึงไม่สามารถจะแยกการควบคุมตนเองให้อยู่ในกฎเกณฑ์ของการพูดคุยกับผู้ที่สื่อสารด้วย กับปัจเจกภาพของตนออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนได้ นั้นเพราะแนวคิดของฮาเบอร์มาสไม่ได้ให้ความสำคัญกับการใช้อุปกรณ์ปฏิบัติการเข้ามาช่วยอธิบายด้วย มีดีจึงไม่เคยผูกมัดตนเองที่จะกล่าวว่าสามารถรู้จักปัจเจกภาพของ "I" ได้ กล่าวแต่ว่าเป็นการตอบรับใหม่ที่ผ่านจาก "me" โดยทันทีทั้งที่ ทว่าทั้ง ๆ ที่ฮาเบอร์มาสก็ใช้หลักการเดียวกันนี้ กลับจะพยายามอธิบายปัจเจกภาพออกมาให้ได้ จึงกลายเป็นจุดบกพร่องไปในที่สุด การกล่าวเช่นนี้ผู้วิจัยไม่ได้หมายความว่าในยามที่มีการสื่อสารแบบเผชิญหน้านั้นไม่อาจจะมีปัจเจกภาพหรือการทำให้เป็นปัจเจกเกิดขึ้นได้เพราะไร้อุปกรณ์ปฏิบัติการ แต่ผู้วิจัยหมายถึงว่าในการสื่อสารที่โยงใยกับอุปกรณ์ปฏิบัติการนั้น จะสามารถเข้าใจปัจเจกภาพได้ตรงและชัดที่สุดเพราะมีอุปกรณ์ที่เชื่อมมนุษย์เข้ากับโลกโดยมีความสัมพันธ์พื้นหลัง ผู้วิจัยคิดว่า อาจเป็นไปได้ว่าปัจเจกภาพของปัจเจกบุคคลในการสื่อสารแบบเผชิญหน้าจะมีอยู่หรือให้มีแบบจำลองของการอธิบายที่เข้าไปค้นพบ แต่ทว่าฮาเบอร์มาสไม่ได้สร้างแบบจำลองการอธิบายที่เหมาะสมพอจะทำการเช่นนั้นได้

ทว่าในการอธิบายของผู้วิจัยต่อการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวนี้มีอุปกรณ์ที่สวมสารัตถะของเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาด้วย การกระทำเชิงการสื่อสารก็ยังคงมีความสัมพันธ์ "I+me" ได้เหมือนกัน คือผู้ที่พูดคุยกันเล่นบทบาททางสังคมที่อีกฝ่ายคาดหวังได้ผ่านการสนทนาทางโทรศัพท์นั้น ซึ่งก็ทำให้การควบคุมตนเองเป็นไปได้ ทว่าในครั้งนี้นี้ปัจเจกภาพถูกดึงขึ้นมาปรากฏ

ที่ระบบโทรศัพท์ติดตามตัว ในฐานะที่ว่ามันเป็นคุณค่าอย่างหนึ่งในระบบการทำให้เป็นปัจเจก คือคุณค่าที่ว่าบุคคลเจ้าของโทรศัพท์ได้รับการผูกติดกับอุปกรณ์สื่อสารของตนเพื่อรับประกันประสิทธิภาพของการติดต่อที่รวดเร็วที่สุด ซึ่งในที่นี้คือการทำให้เกิดหน่วยปัจเจกในการสื่อสารที่ถูกกำหนดตำแหน่ง ผู้วิจัยจึงพบแล้วว่ามีวิธีการที่จะทำให้เกิดไม่เกิดความสับสนในการอธิบายการควบคุมตนเองกับปัจเจกภาพได้แล้ว

อาจจะมีข้อโจมตีว่า ยังไม่เห็นว่าคุณสมบัติการของระบบโทรศัพท์ติดตามตัว จะอธิบายต่อปัจเจกภาพและการทำให้เป็นปัจเจกได้โดยตรง นั่นเพราะการมองว่าเป็น "คุณค่า" ให้กับระบบโทรศัพท์ติดตามตัวนั้น ก็คือคุณค่าในฐานะสิ่งสากลอย่างหนึ่งที่เข้าไปสถิตอยู่กับโทรศัพท์ติดตามตัวแต่ละเครื่อง หรือมนทัศน์ในภาษาที่บ่งถึงด้วยคำว่า "คุณค่าของปัจเจกภาพ" นั้น ก็เป็นมนทัศน์ที่ใช้กับโทรศัพท์ติดตามตัวใด ๆ ก็ได้ หรือสัตภาพใด ๆ ก็ได้หมด การเป็นสิ่งสากลหรือมนทัศน์ทางภาษาแบบนี้ย่อมเห็นได้ว่าการอธิบายของผู้วิจัยก็ยังไม่ใช่การอธิบายโดยตรงต่อปัจเจกภาพอยู่ดี ข้อโจมตีเช่นนี้ ผู้วิจัยจะได้แย้งกลับดังนี้คือ ในแนวคิดที่มองว่าปัจเจกภาพเป็นคุณค่าในระบบอุปกรณ์ปฏิบัติการนี้ หมายถึงการที่สัตภาพแต่ละสิ่งมีความจำเป็นที่จะต้องอยู่แยกจากกัน ตัวมันต้องไม่อาจแบ่งแยกได้อีก และมันต้องอิงอาศัยสัตภาพอื่น ๆ ในความสัมพันธ์เพื่อให้มีปัจเจกภาพแบบติดตามตัว อย่างเช่นจากแบบจำลองการอธิบายด้วยโทรศัพท์ติดตามตัวนั้น จะเห็นได้ว่าโทรศัพท์ติดตามตัวแต่ละเครื่องถูกพิจารณาว่าแยกออกจากกันแล้วเหมาะสม ไม่เป็นของที่ถูกทำให้แนบติดกับบุคคลมากกว่าหนึ่งคนแล้วก็เหมาะสม ความเหมาะสมหรือคุณค่าที่กล่าวถึงนั้นบ่งอยู่แล้วว่าการที่โทรศัพท์ติดตามตัวเครื่องหนึ่งจะมีความหมายได้ มันจะต้องมีความแยกโดดเป็นสิ่งปัจเจกด้วย ในพื้นที่ของความสัมพันธ์แบบพื้นหลังนี้จึงเห็นได้ว่าทั้งคุณค่า การมีความหมาย และภาวะของมันเองอยู่ด้วยกันทั้งหมด และคุณค่านั้นต้องไม่ซ้ำซ้อนกับปัจเจกภาพในสัตภาพอื่น ๆ เมื่อเรากระทำการใช้สอยโทรศัพท์ติดตามตัว ก็ย่อมเกิดคุณค่าเช่นนี้ขึ้นต่อระบบอุปกรณ์ปฏิบัติการของมันอยู่แล้วอย่างที่เป็นคุณค่าเดียวที่โทรศัพท์ติดตามตัวเครื่องหนึ่งจะมีได้เมื่อมันอยู่ในความสัมพันธ์ จึงไม่อาจกล่าวได้เลยว่าปัจเจกภาพในแนวคิดใหม่ของผู้วิจัยนี้ไม่ได้กำลังถูกบ่งถึงโดยตรง

การบ่งถึงว่าเป็นคุณค่าสากลหรือการใช้มนทัศน์ทางภาษาเข้ามานั้น พบแล้ววาก็จะมีปฏิทรรศน์ตามมาได้อีกเพราะเป็นความคิดแบบอภิปรัชญาอย่างหนึ่ง ทว่าปัจเจกภาพในฐานะคุณค่าในระบบอุปกรณ์ปฏิบัติการนี้ไม่อาจจะเป็นมนทัศน์สากลอย่างนั้นได้ หรือถ้ามองว่ามันก็สวมคุณลักษณะของ "การเป็นโทรศัพท์ติดตามตัว" ที่เป็นสากลจึงทำให้มันทำงานอย่างโทรศัพท์ติดตามตัวได้ การมองเช่นนี้ก็ไม่ได้อธิบายได้ไปด้วยว่าแล้วจะทำให้เกิดระบบปฏิบัติการใน

เทคโนโลยีโทรศัพท์ติดตามตัวที่มีประสิทธิภาพไปได้อย่างไร เพราะโทรศัพท์ติดตามตัวก็จะถูกมอง เป็นเนื้อสารที่สวมแบบสากลอย่างหนึ่งที่มีได้ในทุก ๆ เครื่องโทรศัพท์ติดตามตัว ไม่ได้เข้าใจ โดยตรงต่อความหมายของโทรศัพท์ติดตามตัวที่เป็นสิ่งปัจเจก ส่วนการจะใช้มนทัศน์ในภาษาเป็น วรรณคดีเฉพาะแทนเพื่อบอกว่าแต่ละสิ่งปัจเจกสามารถมี "ชื่อเฉพาะ" ที่แตกต่างกันไปไม่ซ้ำกันได้ นั้น การทำเช่นนี้ก็เพียงการสมมติโดยไม่เห็นความจำเป็นอะไรอื่นนอกจากคิดว่าจำเป็นที่ จะต้องแยกเฉพาะเครื่องโทรศัพท์ติดตามตัวแต่ละเครื่องจากกันเพื่อไม่ให้สับสน แต่ไม่อาจพบได้ถึง ความจำเป็นที่ว่าทำไมชื่อหนึ่งจะต้องเข้าคู่กับเครื่องเครื่องหนึ่งแต่อย่างใด หรือก็คือไม่อาจเห็นได้ ว่าจำเป็นอย่างไรที่ชื่อชื่อหนึ่งจะต้องผูกติดกับลักษณะหนึ่ง ๆ นั้นเอง อย่างไรก็ตาม การใช้มนทัศน์ ทางภาษาเช่นนี้ก็มิให้เห็นได้หลายที่ เช่นการกำหนดหมายเลขให้ผู้เข้าประกวดความงาม หรือการ กำหนดเลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม เราพบแล้วว่ามีเหตุผลจะกล่าวว่่านี้ ไม่ใช่การบังถึงปัจเจกภาพ และกระบวนการกำหนดดังกล่าวไม่ใช่การทำให้เป็นปัจเจก

อีกประเด็นหนึ่งที่น่าจะเป็นข้อโต้แย้งต่อแนวคิดเชิงปฏิบัตินิยมคือ แนวคิดนี้เอง จะยังคงมีการปฏิเสธประเด็นในอภิปรายจนทำให้การอธิบายใหม่ใด ๆ ต่อประเด็นในอภิปราย อาจไม่เป็นการอธิบายโดยตรงหรือไม่ ผู้วิจัยก็คิดว่าข้อโจมตีนี้ก็ตอบได้ด้วยข้อโต้แย้งดังที่เสนอ ข้างต้น นั่นคือในกรอบแนวคิดแบบปฏิบัตินิยมที่ผู้วิจัยเสนอนี้เองนอกเหนือจากที่ไม่เป็นการปฏิเสธ ประเด็นจากอภิปรายแล้ว ก็ยังสามารถอธิบายได้โดยตรงด้วย นั่นก็คืออธิบายได้ว่าปัจเจกภาพ คือคุณค่าที่ขาดไม่ได้ในระบบอุปกรณปฏิบัติกร อย่างที่เห็นได้ชัดเจนในระบบโทรศัพท์ติดตามตัว และคุณค่าเหล่านั้นเป็นคุณค่าเฉพาะแต่ละสิ่งปัจเจกที่ว่าปัจเจกภาพที่ไม่ซ้ำกันและการไม่อาจแยก ย่อยอีกได้ของมันมีประโยชน์ต่ออุปกรณปฏิบัติกร นี้แสดงว่าการใช้ปัจเจกจากปฏิบัตินิยมและ ติความออกมาอย่างของผู้วิจัยเสนอนี้เป็นการอธิบายปัจเจกภาพโดยตรง

แต่ถ้าหากข้อโจมตีออกมาในแง่มุมมองที่น่าจะเป็นการบังถึงโดยตรงอย่างที่ทำให้รู้ ได้ว่าปัจเจกภาพในแต่ละสิ่งปัจเจกคืออะไรกันแน่ เพราะอย่างเช่นกระดาษขาวสองแผ่นที่มี คุณลักษณะใด ๆ เหมือนกันหมดไม่ว่าจะเป็น สี ขนาด ความบาง มันก็น่าที่จะมี "อะไรบางอย่าง" ที่กระดาษแผ่นหนึ่งมี แต่อีกแผ่นไม่มี มาเป็นตัวบอกได้ว่าปัจเจกภาพคืออะไร ผู้วิจัยก็จะตอบว่าใน การเสนอประเด็นปัญหาเพื่อหาคำตอบของผู้ที่พูดอย่างนี้ ก็แสดงว่าเรามี "แนวคิด" บางประการ อยู่ก่อนแล้วที่ว่าหาปัจเจกภาพได้จากการหาสิ่งที่กระดาษสองแผ่นนั้นมีไม่ซ้ำกัน เพื่อที่จะใช้ บ่งชี้ได้ว่ามันเป็นสิ่งปัจเจกคนละสิ่งจริง ๆ เราจะเห็นได้ว่า แนวคิดที่อยู่เบื้องหลังการตั้งคำถามของ เขาเองนั้นแหละที่ย้อนกลับไปใช้วิธีการในความคิดแบบอภิปรายอย่างทอริสโตเติลหรือคุณส์ สโคตุสใช้ ซึ่งก็ค้นพบไปแล้วว่าไม่อาจทำการอธิบายโดยตรงได้ ข้อวิจารณ์จากหนทางของแนวคิด

แบบนั้นเองจึงมีฐานคิดที่ผิดพลาดแต่ต้น และไม่ควรที่จะนำมาใช้ตัดสินว่าแนวคิดปฏิบัตินิยมในการทำให้เป็นปัจเจกของผู้วิจัยนี้มีความถูกต้องหรือผิดพลาดแต่อย่างไรไปด้วย

4.3.2 ปัจเจกภาพแบบติดตามตัวกับปัจเจกวัตถุ

แบบจำลองการอธิบายนี้ มีลักษณะหนึ่งที่ปรากฏอยู่ด้วยโดยที่ยังไม่เคยมีใครกล่าวถึงไว้ นั่นคือการที่โทรศัพท์ติดตามตัวจะทำงานติดต่อดำเนิน ลักษณะหนึ่งที่จะต้องไม่เคยเกิดขึ้นคือ "การที่โทรศัพท์ติดตามตัวเครื่องนั้นติดต่อเข้าหาตัวมันเองในขณะเดียวกันกับที่ติดต่อกับเครื่องอื่น" ผู้วิจัยเห็นว่าสามารถเพิ่มเติมในจุดนี้ให้โยงกับปัจเจกภาพของปัจเจกวัตถุได้ดังที่อธิบายข้างต้นด้วยการใช้การอ้างเหตุผลเปรียบเทียบ (analogy) นั่นคือใช้มโนทัศน์ "ความไม่สามารถทำงานกับตัวมันเองในลักษณะการเดียวกันกับที่ทำงานกับสิ่งอื่น" เช่น "ลูกบิลเลียดสีเขียวลูกหนึ่งอยู่ทางซ้ายของลูกบิลเลียดสีขาว" ในเวลาเดียวกันนั้นย่อมไม่อาจมีสถานการณ์ที่ว่า "ลูกบิลเลียดสีเขียวลูกหนึ่งอยู่ทางซ้ายของตัวมันเอง" ไปด้วย ทว่าความเป็นไปได้ที่ลูกบิลเลียดสีเขียวไม่มีลักษณะอย่างหลังนี้ก็เป็นไปได้เพราะมีสิ่งอื่นที่ไม่ใช่ตัวมันอยู่ในความสัมพันธ์กับตัวมัน นั่นคือลูกบิลเลียดสีขาว รวมทั้งพื้นที่โต๊ะบิลเลียด และรวมทั้งผู้ที่สังเกตปรากฏการณ์ครั้งนี้ด้วย เมื่อกลับไปกล่าวถึงปัจเจกภาพของ ความไม่สามารถทำงานกับตัวมันเองในลักษณะการเดียวกันกับที่ทำงานกับสิ่งอื่น ดังที่กล่าวไว้ ผู้วิจัยพบว่าปัจเจกภาพนี้เป็นสิ่งที่เปิดเผยจากประสิทธิภาพของเทคโนโลยีโทรศัพท์ติดตามตัวอยู่แล้วในลักษณะของคุณค่า แต่หากไม่ได้ระบุถึงมัน มันก็หลบซ่อนอยู่เสมอเบื้องหลังการใช้งานโทรศัพท์ติดตามตัวเป็นไปโดยปกติคือพุ่งออกไปทิศทางเดียวจากตัวมัน ปัจเจกภาพเช่นนี้คือลักษณะหนึ่งที่ผู้วิจัยเรียกว่า "ปัจเจกภาพแบบติดตามตัว" โดยไม่เพียงหมายถึงปัจเจกภาพที่เกี่ยวข้องกับคุณค่าดังกล่าวของโทรศัพท์ติดตามตัว แต่หมายถึงกับสภาพใด ๆ ก็ตามที่ต้องอาศัยสิ่งอื่นอีกอย่างน้อยหนึ่งสิ่งที่มีปัจเจกภาพที่สะท้อนกันและกันเพื่ออ้างอิงการเปิดเผยของปัจเจกภาพนั้น เช่นเดียวกับที่ปัจเจกภาพในระบบโทรศัพท์ติดตามตัวจะมีขึ้นได้โดยอาศัยปัจเจกภาพอีกหน่วยหนึ่งในโทรศัพท์ติดตามตัวเครื่องอื่นที่อยู่ในการติดต่อ

การค้นพบลักษณะเช่นนั้นของโทรศัพท์ติดตามตัวที่เดิมผู้วิจัยใช้อธิบายปัจเจกภาพของปัจเจกบุคคลในการสื่อสารนั้น ก็พบได้ว่าสามารถนำมาปรับใช้อธิบายปัจเจกภาพของปัจเจกวัตถุได้ด้วย จึงสรุปได้ว่าเป็นข้อได้เปรียบอีกประการหนึ่ง ตรงที่ว่าทำการอธิบายได้มากกว่าที่จะอธิบายปัจเจกภาพด้วยความสัมพันธ์ของ "I+me" แบบมีด-ฮาเบอร์มาส หรือด้วย "ความตาย" แบบไฮเดกเกอร์ นั่นเพราะเป็นหลักการของการทำให้เป็นปัจเจกที่มีขีดจำกัดในการอธิบายได้เฉพาะปัจเจกภาพของปัจเจกบุคคลเท่านั้น

อย่างไรก็ดี อาจจะมีข้อโจมตีได้ว่ามีความจำเป็นอย่างไรที่จะต้องนำแบบจำลองการอธิบายเกี่ยวกับอุปกรณ์ปฏิบัติการของโทรศัพท์ติดตามตัวเข้ามาอธิบายในประเด็นปัจเจกภาพและการทำให้เป็นปัจเจก นั้นเพราะถ้ากล่าวว่าคุณสมบัติการของโทรศัพท์ติดตามตัวเป็นเงื่อนไขสำคัญในการอธิบายแล้ว เช่นนี้ก็แสดงว่าในสมัยก่อนที่ยังไม่มีการพัฒนาเทคโนโลยีเช่นนี้ขึ้นมาใช้ ก็แสดงว่ามนุษย์เราไม่เคยเข้าใจประเด็นปัจเจกภาพและการทำให้เป็นปัจเจกกันเลย ซึ่งนี่เป็นข้อสรุปที่ฟังดูที่น่าตกใจและไม่น่าเชื่อถือ เพราะลัดปัจเจกทั้งหลายในอดีตก่อนการมีการประดิษฐ์โทรศัพท์ติดตามตัวขึ้นมาใช้ก็น่าที่จะมีปัจเจกภาพของมันอย่างไม่ต้องพึ่งพาโทรศัพท์ติดตามตัวแต่อย่างใด

ในประเด็นนี้ผู้วิจัยจะตอบโต้กลับว่า ไม่ได้โจมตีที่ประเด็นโดยตรงของงานวิจัย เพราะงานวิจัยชิ้นนี้กล่าวถึงแนวคิด (conception) ว่าด้วยการทำให้เป็นปัจเจกซึ่งพบมาก่อนที่จะทำงานวิจัยนี้ก็ยังคงเกิดปัญหาปฏิทรรศน์ในการอธิบายมาตลอด ซึ่งก็เพราะไปพึ่งพาแนวคิดต่าง ๆ ในความคิดแบบอภิปรัชญา เพราะฉะนั้นประเด็นจึงอยู่ที่ว่าเราจะใช้แนวคิดใดเพื่อสร้างความกระจ่างให้กับการอธิบายปัจเจกภาพโดยตรงเพื่อแก้ปัญหปฏิทรรศน์ ผู้วิจัยจึงจะย้ำว่าการเสนอแนวคิดเหล่านี้เป็นไปในเชิงแบบจำลองการอธิบาย ที่ว่าเมื่อสามารถเข้าใจการอธิบายปัจเจกภาพของปัจเจกบุคคลในระบบอุปกรณ์ปฏิบัติการของโทรศัพท์ติดตามตัวแล้ว ก็ให้เหตุผลเปรียบเทียบเพื่อแสดงได้ว่าในส่วนของปัจเจกวัตถุจะไขมโนทัศน์ใดจากแบบจำลองการอธิบายดังกล่าว ซึ่งก็คือการใช้ "ความสามารถทำงานกับตัวมันเองในลักษณะการเดียวกันกับที่ทำงานกับสิ่งอื่น" เข้ามาแทน โดยอธิบายว่าเมื่อปัจเจกวัตถุอยู่ในระบบอุปกรณ์ปฏิบัติการ หรือเข้าใจโดยง่ายว่าเป็นระบบงานนั้น มันคือคุณค่าอย่างหนึ่งที่ระบบนั้นขาดไม่ได้ และการที่มันไม่สามารถทำงานกับตัวมันเองในลักษณะการเดียวกันกับที่ทำงานกับสิ่งอื่นนั้นก็บ่งว่าปัจเจกภาพของมันจะเข้าใจได้ในการดูที่ความสัมพันธ์ของมันนั่นเอง มโนทัศน์เช่นนี้ของปัจเจกภาพในปัจเจกวัตถุก็ย่อมมีมานานแล้วหากข้อโต้แย้งว่าปัจเจกภาพมีมานานแล้วเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่การได้การอ้างเหตุผลเปรียบเทียบจากปัจเจกภาพแบบติดตามตัวในโทรศัพท์ติดตามตัวนั้นก็เห็นได้ว่าเป็นคนละประเด็นกับการกล่าวตัวเครื่องโทรศัพท์ติดตามตัวนั้นเป็น "เงื่อนไขเพียงพอ" ที่ต้องมีเพื่อการเข้าใจปัจเจกภาพและการทำให้เป็นปัจเจก และผู้วิจัยไม่ได้กล่าวถึงประเด็นหลังนี้แต่อย่างใด

4.3.3 ประเด็นของความคิดหลังอภิปรัชญาในปัจเจกภาพแบบติดตามตัว

กล่าวได้ว่าอุปกรณ์ปฏิบัติการของโทรศัพท์ติดตามตัวนี้มีลักษณะสำคัญของการเป็นความคิดหลังอภิปรัชญา นั้นเพราะความย้อนแย้งที่เป็นปฏิทรรศน์ในการอธิบายไม่เกิดขึ้นใน

แบบจำลองการอธิบายใหม่นี้ นั้นเพราะไม่ใช่ว่าผู้ที่กำลังอยู่ในการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวนั้นจะจ้องมองตัวตนของตนในแบบองค์ประธานและกรรมไปพร้อมกันอย่างในวิธีอธิบายจากความคิดแบบอภิปรัชญา ซึ่งเป็นเหตุผลที่ย้อนแย้งในการกล่าวว่าตัวตนเพียงหนึ่งเดียวจะกระทำการทำให้เป็นปัจเจกให้ตนเองโดยทำหน้าที่ทั้งองค์ประธานและกรรมในเวลาเดียวกัน ทว่าแบบจำลองของการอธิบายแบบใหม่เป็นการเปิดเผยจากสารัตถะของเทคโนโลยีซึ่งก็ต้องการการดำรงอยู่ของมนุษย์ผู้มีสารัตถะเป็นพื้นที่เปิดที่รับการเปิดเผยนี้อยู่แล้วในแบบการดำรงอยู่แบบพึ่งพาซึ่งกันและกันระหว่างสองสารัตถะนั้น การทำให้เป็นปัจเจกจึงเป็นเพียงรูปนัยอย่างหนึ่งของการเปิดเผยที่มนุษย์รับรู้ในเชิงการกระทำอยู่แล้ว ไม่ใช่ว่ามีตัวตนของมนุษย์ที่อยู่นอกเหนือไปจากการเปิดเผยนี้แล้วค่อยกระโดดเข้ามารับรู้การทำให้เป็นปัจเจกที่เผยออกมา หรือถ้ากล่าวในภาษาของระดับออนโทลจิกก็คือผู้ที่อยู่ในการสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวนั้น พฤติกรรมที่เขาพูดคุยไปได้เรื่อย ๆ กับคนที่เขาต้องการคุยด้วยนั้น เราอนุมานได้ว่าเขารู้อยู่แล้วว่าเขาเป็นปัจเจกบุคคลที่อยู่ในหน่วยการสื่อสารหนึ่งหน่วยที่ติดต่อกับอีกหน่วยนั้น โดยที่การรู้ตรงนี้เป็นความรู้ในเชิงการกระทำ ส่วนในระดับออนโทลจิกก็คือการที่เขาเป็นภาวะ-ใน-โลกในขณะที่เขามีการปฏิบัติกับสภาพในการใช้สอย ลักษณะการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันระหว่างหน่วยต่อหน่วยเช่นนี้ก็ปรากฏอย่างชัดเจนเช่นกันในการอธิบายปัจเจกวัตถุตรงที่ว่าปัจเจกภาพแบบติดตามตัวเข้าใจได้ในความสัมพันธ์ คือการที่ผู้ที่ติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์ติดตามตัวเล่นบทบาทของการเป็นหน่วยหนึ่งในการสื่อสาร โดยเป็นหน่วยที่ถูกทำให้แนบติดกับโทรศัพท์ติดตามตัวในอุปกรณ์ปฏิบัติการ อีกทั้งหน่วยนั้นใช้สอยเครื่องโทรศัพท์ติดตามตัวนั้นในเชิงการกระทำที่ไม่อาจมีหน่วยใดอื่นเข้ามาแทนที่เขาได้ ซึ่งนี่ก็คือการเข้าใจการทำให้เป็นปัจเจกอยู่แล้วในเชิงการกระทำ

อาจจะมึข้อใจมึดีว่ การทำปรัชญาในรูปแบบหลังอภิปรัชญาเช่นนี้ถือเป็นการหนีหรือละทิ้งปัญหาอภิปรัชญาไปเฉย ๆ โดยเปลี่ยนไปใช้วิธีการของความรู้สาขาอื่นที่ไม่ใช่ปรัชญาเข้ามาแทน อย่างในงานชิ้นนี้ก็มีการใช้เทคโนโลยีเข้ามาร่วมอธิบาย ซึ่งทำให้ดูเหมือนว่าการแก้ปัญหาของปรัชญาแบบนี้กลับจำเป็นต้องไปหาปัจจัยนอกปรัชญาเองเข้ามาแก้ไข

ในประเด็นนี้ผู้วิจัยก็จะโต้กลับว่จริง ๆ แล้วในปัจจุบันก็มีการทำปรัชญาที่มีการบูรณาการวิธีการจากหลาย ๆ ศาสตร์เข้าหากันอยู่บ้างแล้ว เช่นที่ญวนวิทยาเชิงธรรมชาติบางกลุ่มก็เห็นความสำคัญของการนำการศึกษาในวิทยาศาสตร์เข้ามาอภิปรายร่วม ส่วนการนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในอภิปรัชญาและญวนวิทยาก็มิให้เห็น เช่นที่ไฮเดกเกอร์ที่ใช้เทคโนโลยีอธิบายประเด็นทางอภิปรัชญาว่ด้วยภาวะ หรือที่ไอดีใช้การกลับความสัมพันธ์ของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาเป็นเทคโนโลยีมาเป็นเทคโนโลยีมาเห็นไปข้างต้นนั้น การยังคงศึกษา

ปัญหาอภิปรายโดยใช้แนวคิดใหม่ ๆ จากศาสตร์สาขาอื่นจึงไม่ใช่เรื่องใหม่ในปัจจุบัน แต่เหตุผลที่สำคัญกว่าก็คือหากพบแนวทางการแก้ไขปัญหาใหม่ ๆ ที่ไม่เคยอยู่ในขอบฟ้าของปรัชญา ก็น่าที่จะลองนำมาใช้ได้โดยไม่ยึดติดกับประเพณีวิจัยเดิม การเสนอแนวคิดแบบปฏิบัตินิยมในความคิดหลังอภิปรายอย่าง que ผู้วิจัยเสนอนี้จึงไม่น่าที่จะถือว่าเป็นการทิ้งปัญหาอภิปรายว่าด้วยการทำให้เป็นปัจเจก แต่เป็นการพิจารณาปัญหาเก่าในหนทางใหม่แบบเดียวกับที่ฮาเบอร์มาสมองให้นิยามความคิดหลังอภิปรายว่าไม่ได้จำเป็นต้องทิ้งทั้งประเด็นและวิธีการของอภิปรายไปเสียทั้งหมด และจุดที่สำคัญที่สุดที่การทำปรัชญาแบบหลังอภิปรายนี้มีข้อได้เปรียบก็คือการตอบได้กับปัญหาของปฏิทรรศน์ในการทำให้เป็นปัจเจกได้นั่นเอง